

Giới thiệu Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện

Người xưa có câu mẹ kế bao giờ thương con chồng, quả thật không sai khi cô bị chính người mẹ kế lập mưu dùng thuốc hạ thuốc. Không còn cách nào khác khi cô rơi vào đường cùng, cô cố gắng phải cầu xin anh mua bản thân với điều kiện là trong vòng hai năm phải sinh được con cho anh. ....

Sau khi kết hôn, chỉ cần anh xuất hiện, cô luôn ngoan ngoãn nằm xuống thụ thai. Người chồng giàu có ngày đêm vất vả chăm chỉ, cô lại hoàn toàn không phải làm gì!

Tại một biệt thự xa hoa, Bùi Thất Thất tức giận đập một tờ giấy lên người chồng phúc hắc: “Đường Dục, anh buộc garo thì còn muốn em sinh con cái gì. Em muốn ly hôn!”

Người đàn ông cười vô cùng lười biếng: “Anh không chê em ngực nhỏ thì thôi. Bùi Thất Thất, em còn dám nói chuyện ly hôn với anh?”

Mặt Bùi Thất Thất đỏ lên, “Em không có nhỏ đâu!”

“Không nhỏ?” Người đàn ông cong môi lên: “Vậy thì kiểm tra một chút.”

Nói xong, anh khiêng cô về phòng ngủ kiểm tra toàn thân. ....

Một tháng sau, Bùi Thất Thất chảy nước mắt nhìn hai vạch trên que thử thai, ý thức được sâu sắc rằng. .... Muốn ly hôn ư? Cửa sổ cũng không có đâu!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Muốn trong sạch rời đi sao? (1)

Bùi Thất Thất cảm thấy bản thân sắp chết rồi.

Nóng quá, thật là khó chịu. ....

Hành lang xa hoa của khách sạn dài vô cùng, cô liều mạng vội vàng chạy trên chân trần, đập lên những tia sáng phát ra từ đèn thủy tinh.

Không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng thở dốc của cô và tiếng bước chân hỗn loạn đằng sau. Những gã đàn ông đó, bất kỳ lúc nào cũng có thể đuổi kịp cô.

Cô khó chịu kéo cổ áo, giờ tay lên lau đi lớp mồ hôi mỏng.

Cổ áo kéo ra một chút, hơi lạnh tiến vào, làm cô thoải mái hơn một chút. ....

Nhưng không đủ, cô còn muốn nhiều hơn.

“Đuổi sang bên này!” Một giọng nam thô lỗ vang đến bên tai, tiếng nói rất gần, còn có vài lời nói thô tục hỗn loạn.

Bùi Thất Thất lắc cái đầu nặng trĩu, thân thể chậm rãi dừng lại ——

Cô chạy không nổi.

Cô dựa lưng lên của một căn phòng. Bộ lễ phục nhỏ màu đen trên vóc người thon gầy bị xé đến rơi tan tã, mái tóc dài đen nhánh hỗn loạn xoa trên đôi vai trắng nõn, tôn lên vẻ đẹp của đôi bờ vai tinh xảo.

Ngũ quan trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo tuyệt đối. Lúc này, đôi môi nhỏ nhắn như cánh hoa hồng mím chặt, lại hơi rung động. ....

Đẹp đến kinh tâm động phách!

Cô dường như đã đoán được ra kết cục của mình khi bị bắt lại.

Mẹ kế mang sắc mặt đáng ghê tởm, nở nụ cười lạnh, tự mình đưa cô lên giường của một gã đàn ông cận kề.

“Bùi Thất Thất, mày đã được định trước là món hàng lỗ vốn. Tao nuôi lớn mày, vì đây là tác dụng duy nhất của mày!”

Cô gằn như tuyệt vọng, khuôn mặt ửng đỏ một cách không bình thường, đôi mắt đắm nước mờ lớn.

Cô không trốn nổi nữa. ....

Nhưng vào lúc này, cánh cửa sau lưng lại chỉ khép hờ, làm cô ngã ngay vào trong.

Mà cửa, giống như có ý thức, tự động đóng lại. Cánh cửa dày nặng ngăn cản tất cả tiếng bước chân bên ngoài khỏi một thế giới khác.

Thực an tĩnh, thực an tĩnh. ....

Cô ngã ngồi trên tấm thảm mềm mại. Cho dù đầu nặng nề choáng váng, cô vẫn có thể cảm giác được nơi này vô cùng đặc biệt, vô cùng xa hoa.

Từ các vật dụng đến đồ trang trí đều là thiết kế kiểu phương Tây, xa hoa đến cực hạn, không chỗ nào không phải hàng xa xỉ.

Chỉ riêng chiếc bình hoa bằng vàng của thế kỷ mười tám trong tầm tay cô đã có giá trị hai mươi triệu. .... đô la Mỹ, càng không nói đến những bức họa trên tường. ....

Nhưng những thứ này đều không sánh kịp một phần mười người đàn ông thanh quý đang ngồi dựa trên sofa. Áo tắm trắng như tuyết mặc trên người, cổ áo hơi mở ra, có thể nhìn thấy xương quai xanh tinh xảo. Nhìn lên phía trên là một khuôn mặt hoàn mỹ đến cực hạn, lạnh lùng, không có một chút tình người nào.

Lúc này, người đàn ông thanh quý kia một tay đỡ trán, giống như đang ngủ rồi, lại có cảm giác hơi say.

Bùi Thất Thất cảm thấy thân thể của mình càng nóng hơn, cứ như bị bỏ bùa vậy. Cô không khống chế được mà đi thẳng qua đó.

Trực giác nói cho cô biết, trên người anh có thứ cô muốn. ....

Cô khó kìm lòng nổi mà nửa quỳ trước mặt anh, run rẩy tìm cổ áo tắm của anh. Cái miệng nhỏ cũng lại gần, gần như lóng ngóng hôn anh. ....

Lý trí hoàn toàn trống rỗng. Cô chỉ biết anh có thể giải thoát cho cô, để cô không còn thống khổ như này.

Đôi mắt lạnh lẽo bỗng dung mở ra. Chủ nhân của đôi mắt đó theo bản năng muốn đẩy cô ra.

Nhưng khi ngón tay anh đụng vào cô, dừng lại trên khuôn mặt nhỏ của cô, cảm xúc tốt đẹp kia làm anh thay đổi chủ ý, đặt tay lên vai cô. ....

Môi cô rất thơm, thật mềm mại.

Nụ hôn chậm rãi gia tăng, cho đến khi trở nên không thể nào nhẫn nại được, anh dùng sức ấn cô xuống dưới thân mình. ....

Đêm rất dài.

Mồ hôi đầm đìa, một đêm gồm hơi cồn và hormon nam tính. Rất đau, và cũng rất hỗn loạn. ....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Muốn trong sạch rồi đi sao? (2)

Sáng sớm, Bùi Thất Thất mở to mắt, toàn thân cảm giác như bị nghiền ép, đặc biệt là cổ họng, giống như bị thiêu đốt.

Cô cúi đầu, nhìn bàn tay đặt trên eo mình.

Bàn tay kia sạch sẽ, khớp xương rõ ràng. .... đầy nguy hiểm, đang nắm lấy eo cô.

Cô nghiêng mặt, nhìn khuôn mặt đẹp đẽ thanh quý kia. Người đàn ông còn chưa tỉnh lại, vẫn đang ngủ say. .... chắc là do tiêu hao tinh lực quá mức.

Cô run rẩy lo lắng, cẩn thận dịch người ra mép giường. Vào khoảnh khắc chạm xuống đất, cả người cô giống như bị xé ra, đau đến mức trán ứa ra mồ hôi lạnh.

Cô nhìn bốn phía một chút, không thấy quần áo của mình. Cô đành phải tiến vào phòng thay quần áo liền với phòng ngủ.

Tia sáng sớm mai cách tấm màn chiếu lên thân thể trẻ tuổi, làm hiện ra một thân người đầy dấu vết ửng đỏ.

Ấm muội mà dụ hoặc.

Bùi Thất Thất thuận tay lấy ra một bộ quần áo kiểu nam duy nhất, run rẩy mặc lên người. Quần áo quá lớn, mặc trên người cô có chút buồn cười, nhưng

cô đành chấp nhận vậy.

Lúc đi ra ngoài, cô cũng không dám nhìn người đàn ông trên giường, vội vàng cầm lấy cái túi nhỏ trên đất.

Bỗng dưng, một bàn tay to bắt được cánh tay của cô, chỉ hơi dùng sức lôi kéo, cô liền ngã vào lòng ngực ấm áp.

Người đàn ông, một tay giam giữ cô, một tay khác chậm rãi xoa khuôn mặt nhỏ của cô, nắm lấy cái cằm tinh xảo của cô, cường thế bắt cô ngẩng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, tâm Bùi Thất Thất cũng run rẩy.

Người đàn ông bị cô ngù. .... tỉnh rồi!

Đẹp đến điên cuồng, nhưng toàn thân anh tản ra hơi thở nguy hiểm.

Ánh mắt của Đường Dục thâm thúy, khoa chặt lấy khuôn mặt nhỏ của cô, giọng nói trầm thấp chậm chạp vang lên: “Tên là gì?”

Tối hôm qua anh say, nhưng cũng không say đến mức quên mất chuyện gì đã xảy ra.

Thân thể có một loại thỏa mãn mà xưa nay chưa từng có, lúc tỉnh lại còn ngửi được một mùi hương thoang thoảng bên gối.

Đó là hương vị đặc trưng trên người cô gái đó. Anh nhớ rõ, tối hôm qua lúc anh và cô gái kia làm, mặt anh vẫn luôn chôn ở cổ cô, tóc cô thoáng chạm vào chóp mũi anh. ....

Đương nhiên, trừ bỏ lúc anh làm từ sau lưng.

Hiển nhiên, bây giờ cô muốn chạy trốn!

Bùi Thất Thất cắn môi, cả người chặt vật ghé trên người anh, theo thân thể cọ xát, chấn trên người anh rơi xuống. ....

Thân thể anh cứ như vậy dán vào khuôn mặt nhỏ của cô!

Cô thậm chí có thể ngửi được hương vị tư mật trên người anh. ....

Bùi Thất Thất giãy mấy cái, nhưng anh thoải mái giữ chặt cô.

Cô có chút nóng nảy, cúi thấp đầu, cắn lưng tung một cái lên người anh. ....

Răng nhỏ nhòn nhòn của cô vô tình cắn lên nơi yếu ớt của anh, Đường Dục rên lên một tiếng, sau đó buông lỏng tay.

Bùi Thất Thất chạy trốn chết. ....

Đường Dục thở một hơi thật dài, cúi đầu nhìn miệng vết thương trên người mình.

Lần đầu tiên có một cô gái lưu lại dấu vết trên người anh. .... Vừa rồi anh nhất thời động tình, thế mà lại làm cô chạy mất.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị mở ra, trợ lý đặc biệt kiêm bạn tốt của anh Mạnh Thanh Thành cầm một phần văn kiện trong tay, đẩy cửa bước vào: “Đường Dục. ....”

Giây tiếp theo, ánh mắt Mạnh Thanh Thành dừng lại, bởi vì anh thấy được đồ vật không nên xem

Trên cổ Đường Dục có vết cắn, lại còn đầy. .... dấu hôn?

Đường Dục, dấu hôn?

“Xem đủ chưa?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Mạnh Thanh Thành tất nhiên không dám xem tiếp.

Đường Dục xốc chăn lên, đứng dậy, đi thẳng tới phòng tắm.

Mạnh Thanh Thành nhìn thân thể tinh trắng kia, quả thật anh muốn huyết sát.

Có điều, anh rất mau liền nhìn thấy trên khăn trải giường trắng như tuyết kia, có vết máu màu đỏ. ....

Ho nhẹ một tiếng, anh hỏi cái người đang muốn bước vào phòng tắm: “Lạc hồng này là của cậu, hay của. .... người phụ nữ kia?”

Trả lời anh là một cái khăn tắm lớn đập lên mặt mình

Mạnh Thanh Thành kéo nó xuống. Thật là, không biết có phải bị làm từ lỗi hậu không.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Muốn trong sạch rời đi sao? (3)

Anh kiên nhẫn đợi một lát, rốt cuộc Đường Dục cũng ra khỏi phòng tắm. Anh mặc một cái áo tắm, dây lưng thả lỏng.

Mạnh Thanh Thành chưa từng hoài nghi sắc đẹp của Đường Dục, thật sự. Ở thành phố B, Đường Dục chính là truyền kỳ, gia thế kinh người, năng lực cường hãn, còn có thể nháy mắt hạ gục những minh tinh dựa vào gương mặt và dáng người để kiếm cơm. ....

Chỉ là, Đường Dục cũng có thiếu sót, mà loại thiếu sót này làm anh không có chút tai tiếng nào.

Anh có thói sạch sẽ, cũng không phải anh không có hứng thú với phụ nữ, mà cho dù là bạn gái trước hay tìm “kỹ nữ” có kinh nghiệm phong phú, anh đều không thành công, cho nên cũng chậm rãi mất đi hứng thú.

Mạnh Thanh Thành rất muốn biết, người phụ nữ tối hôm qua là ai. Anh đang muốn mở miệng, Đường Dục đã lẳng lặng lên tiếng: “Thay tôi tìm kiếm người phụ nữ tối hôm qua.”

.....

Bùi Thất Thất ra khỏi khách sạn, đến siêu thị buôn bán hai mươi tư giờ mua một bộ quần áo thể thao, che đi thân thể đầy vết đỏ.

Trên tay là quần áo của người đàn ông kia, cô rũ mắt nhìn trong chốc lát, cuối cùng vẫn ném vào thùng rác.

Đường phố lúc sáng sớm rất ít xe cộ, những tia nắng sớm nghiêng nghiêng xuyên qua thành phố đầy bê tông cốt thép.

Đứng ở trạm xe buýt to như vậy, cô cảm thấy toàn thân lạnh toát. Xa xa, xe số 6 đã tới, cô lên xe, bên trong trống không, dường như không có người nào.

Bùi Thất Thất ngồi xuống, nghiêng mặt nhìn bên ngoài. ....

Tuy trước kia Chu Mỹ Lâm đối xử với cô không tốt nhưng sẽ không dùng biện pháp hạ đẳng như vậy. Sau khi Bùi Minh Hòa nhập viện, Chu Mỹ Lâm giống như không còn kiêng kỵ điều gì.

Tất cả, còn chưa kết thúc. ....

Thế xác và tinh thần của Bùi Thất Thất đều mệt mỏi. Cô không biết, còn bao lâu nữa cô mới có thể tự do.

Nếu không phải bởi vì Bùi Minh Hòa, cô sẽ không trở về ngôi nhà kia. Nhưng cô nhớ rõ, người đàn ông ấy đã khó xử cỡ nào, vụng trộm đối xử tốt với cô, bí mật cho cô tiền tiêu vặt.

Cô nhắm hai mắt lại, cảm nhận ánh mặt trời chiếu vào mặt, cảm giác thật ấm áp. ....

Rồi sau đó, cô thoáng cười, cười mà có chút chua xót.

Xuống xe ở một bệnh viện thành phố, Bùi Thất Thất vào một cửa hàng trái cây mua một túi táo, rồi đi lên Khoa thần kinh ở tầng bốn.

Đẩy cửa bước vào, Bùi Minh Hòa giặt mình hơi quay đầu về phía cô, Bùi Thất Thất lập tức đi qua: “Ba, đừng cử động.”

Cô đặt trái cây sang một bên, đắp lại chăn đàng hoàng cho ông.

Tuần trước, Bùi thị gặp phải con lốc tài chính, cổ phiếu rớt giá, Bùi Minh Hòa bị đột quỵ trong lúc đang ở công ty. Tuy được nói là bây giờ bệnh tình đã ổn định, nhưng ông còn phải ở bệnh viện nửa tháng để quan sát mới có thể xuất viện.

“Thế nào mà mới sáng sớm con đã tới rồi?” Ánh mắt của Bùi Minh Hòa nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ của cô, sau đó quan tâm hỏi: “Đi con không làm khó dễ con chứ?”

Bùi Thất Thất rũ mắt, vừa cầm lấy một quả táo, gọt vỏ táo cho ông, vừa thuận miệng trả lời: “Ba, ba yên tâm đi. Mấy ngày nay di đối xử với con tốt lắm!”

Tuy cô nói lời an ủi, nhưng Bùi Minh Hòa vẫn thờ dài, làm sao ông lại không biết cách làm người của Chu Mỹ Lâm.

Bùi Thất Thất không phải do bà ta sinh ra, thậm chí cũng không phải con trong giá thú của ông.

Chu Mỹ Lâm vẫn luôn không chấp nhận nổi. Nếu bà ta biết Thất Thất thậm chí cũng không phải con gái của ông, như vậy.....

Mấy năm nay, trong lòng ông luôn giằng giụa, mà chút giằng giụa này lại là tình yêu của ông đối với Bùi Thất Thất.

Đều là ông vô năng. Nếu ông có một ít năng lực, Thất Thất cũng không phải chịu khổ thế này, Chu Mỹ Lâm ở trước mặt ông sẽ còn thu liễm một chút.

Lúc này ông không ở nhà, thật sự ông không dám nghĩ đến.

Ông nhận lấy quả táo trong tay cô, cắn một miếng nhỏ: “Chờ ba về thì tốt rồi.”

Bùi Thất Thất cười một chút, lại gần, dán mặt lên mặt của Bùi Minh Hòa, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào: “Ba, con đã từng nói với ba chưa, con rất yêu ba!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Muốn trong sạch rồi đi sao? (4)

Nghe vậy, quả táo trong tay của Bùi Minh Hòa thiếu chút nữa rơi xuống. Ông giống như muốn rơi lệ, đứa nhỏ Thất Thất này, thoát nhìn cứng rắn, nhưng lại mềm lòng hơn bất kỳ ai khác.

Ông duỗi tay sờ lên mái tóc của con gái nhỏ. Mái tóc đen nhánh mềm mại, cực kỳ giống mái tóc của người kia.

Người kia, năm đó, nổi tiếng khắp thành phố B, bao nhiêu đàn ông điên đảo vì bà, mà ông cũng chỉ là một nhập mạc chi tân (*) của bà mà thôi.

* Nhập mạc chi tân: vị khách bước qua tấm màn, ý nói là ái mộ một ai đó mà không được người ta đối xử đặc biệt hơn.

Ông rõ ràng biết Thất Thất không phải con của mình, nhưng khi bà ôm Thất Thất đến, nhìn khuôn mặt mồm mỉm cười cùng thân thể mềm mại kia, Bùi Minh Hòa liền coi tiền như con mà nhận nuôi.

Lúc này, người kia..... đã gả cho người khác làm vợ, lại không phải người ông có thể nhìn thấy và trèo cao.

Thất Thất lớn lên giống bà, nhưng tính cách lại không giống.

“Đồ ngốc, con không nói ba cũng biết!” Bùi Minh Hòa nhin xuống nước mắt, cố tỏ ra nhẹ nhàng nói: “Chờ ba Đông Sơn tái khởi, ba sẽ bí mật mua cho con một căn hộ chung cư, như thế không cần lại bị khinh bỉ nữa!”

Ông hơi xúc động: “Thất Thất, con lớn rồi.....”

Giọng nói ông lại có chút nghẹn ngào.

Bùi Thất Thất làm sao không biết, ông bị kẹp giữa cô và Chu Mỹ Lâm đã khó xử rồi. Cô thấp giọng nói: “Ba, con không cần, con chỉ cần ba khỏe mạnh thôi.”

“Chỉ là bị nhẹ thôi, không có vấn đề gì!” Bùi Minh Hòa vỗ lên tay cô: “Được rồi, mau trở về đi, chốc nữa đi con sẽ tới đây.....”

Bùi Thất Thất gật đầu. Cô cũng biết Chu Mỹ Lâm khoảng tám giờ rưỡi mỗi ngày sẽ tới đây.

Nhưng cô không nghĩ tới, khi mình trở lại ngôi nhà ở đường Thanh Thủy, Chu Mỹ Lâm vẫn còn ở đó.

Bà ta ngồi ở phòng khách, đánh giá Bùi Thất Thất một lượt, giọng nói mang theo vẻ mỉa mai: “Đã chịu trở về?”

“Dì!” Bùi Thất Thất ưỡn ngực đứng thẳng bên cạnh cửa, ánh mắt đầy phòng bị.

Chu Mỹ Lâm hạ mi: “Như thế nào, sợ tôi hạ thuốc cô sao? Bùi Thất Thất, không phải lúc nào Chung tiên sinh cũng có thời gian. Cô phải biết rằng, bây giờ ba cô đang nằm viện, Bùi thị đang thiếu nợ mấy chục triệu, bù bằng cách nào? Chung tiên sinh có tiền có thế, chịu cưới một cô gái mồ côi như cô

dưới tình huống như vậy, đó còn không phải lựa chọn tốt sao?”

Bùi Thất Thất tức giận đến toàn thân phát run.

Tốt chỗ nào?

Cái người họ Chung kia đã năm mươi tuổi rồi, đầu tóc căn bản đã rụng sạch.

Cô không lộ ra vẻ tức giận, ngược lại còn cười: “Nếu người này tốt như thế, con tưởng di phải nghĩ tới Bùi Hoan mới phải!”

Chu Mỹ Lâm trước nay hận nhất cái đồ sao chổi này, luôn đối xử với cô không nóng không lạnh, cũng chỉ có Minh Hòa coi cô thành bảo bối.

Bà ta cười lạnh: “Bùi Hoan có bạn trai, học cùng trường với mấy đứa đó, tên là Lâm Cẩm Vinh, gia thế rất tốt, cùng Hoan Hoan thành đôi trai tài gái sắc.”

Nghe bà ta nói xong, thân thể Bùi Thất Thất nổi lên một cơn ớn lạnh. ....

Lâm Cẩm Vinh và Bùi Hoan ở bên nhau!?

Cô đứng thẳng tắp, không thể nhúc nhích.

Thật lâu sau, cô rũ mắt: “Phải không?” Cô chặt vật đi vào phòng của mình, đóng cửa lại, dựa lưng lên ván cửa.

Khuôn mặt nhỏ hơi ngửa lên, nước mắt cuộn cuộn rơi. ....

Chỉ trong một đêm, tất cả đều thay đổi.

Cô bất đắc dĩ mất đi lần đầu tiên, cũng mất đi. .... người mình thích.

Mà người này và em gái của cô, Bùi Hoan, lại ở bên nhau.

Nói là em gái, trên thực tế, Bùi Hoan còn lớn tuổi hơn cô. Chu Mỹ Lâm vì không muốn gây hại cho Bùi Hoan, cho nên bà ta kiên trì để Bùi Thất Thất làm chị ——

Chị đều phải nhường em gái, không phải sao?

Bùi Thất Thất ngửa đầu, cổ nuốt nước mắt vào trong. Cô chờ đợi đi vào phòng tắm, mở nước sang chế độ lạnh nhất, xả lên người mình, cho đến khi cảm giác chết lặng. ....

Cửa bỗng dung bị kéo ra, Chu Mỹ Lâm đứng ở cửa, nhìn thân thể trẻ tuổi trải đầy dấu hôn của Bùi Thất Thất.

Bà ta lạnh lẽo hét chói tai: “Bùi Thất Thất, cô, cái đồ ti tiện, cô ở bên ngoài cùng thằng nào làm loạn thành thế này?”

Ngón tay bà ta vươn tới bóp lấy cánh tay của Bùi Thất Thất, dường như véo đến chảy máu.

Bùi Thất Thất dùng sức gỡ tay của Chu Mỹ Lâm ra, cánh tay cô lưu lại một loạt vết máu.

Bọt nước rơi trên mặt cô, làm tầm mắt cô có chút mơ hồ.

“Di, không phải di biết rõ sao? Di cho con uống loại thuốc đó, lại không biết hậu quả thế nào sao?” Bùi Thất Thất bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười: “Có phải di rất thất vọng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Muốn trong sạch rồi đi sao? (5)

Chu Mỹ Lâm gắt gao trừng mắt với cô: “Con bé chết tiệt kia, cô dám nói chuyện như thế với tôi!”

Tiếp theo bà ta liền cười lạnh một tiếng: “Cô cho rằng cô trưởng thành, cánh cứng rồi phải không? Muốn đi luôn? Cô cũng nên nghĩ đến Bùi Minh Hòa đang ở bệnh viện chứ, đó là ba ba cô mà. .... Cô muốn trong sạch mà rồi đi thì cũng phải nhìn xem nếu công ty sụp đổ, ông ta có còn mạng để sống

tiếp không!”

Sắc mặt Bùi Thất Thất hoàn toàn trắng bệch.

Chu Mỹ Lâm chạm tới tới mệnh môn của cô!

Thế gian này đối với Bùi Thất Thất mà nói, bất cứ chuyện hay người nào đều không quan trọng bằng Bùi Minh Hòa.

“Ngẫm lại đi, ba cô vẫn coi cô thành tâm can bảo bối, cô muốn làm bạch nhãn lang chứ gì, tôi cũng không ngăn cản cô đâu!” Ánh mắt của Chu Mỹ Lâm quét lên trên người cô: “Cô và mẹ cô đều ti tiện giống nhau!”

Những lời này, Bùi Thất Thất đã nghe đến chết lặng.

Nhưng cô chưa từng hỏi bất kỳ ai mẹ mình là là ai. Đối với cô mà nói, người phụ nữ đã vứt bỏ cô kia không đáng có được tình yêu của cô. Người thân duy nhất của cô là Bùi Minh Hòa.

Chu Mỹ Lâm đi ra ngoài, Bùi Thất Thất mơ hồ nghe được tiếng bà ta gọi điện thoại, nói năng vô cùng lầy lỏn.

Đối phương là..... Chung tiên sinh.

Khi cô đi ra khỏi phòng tắm, sắc mặt của Chu Mỹ Lâm mới tốt hơn một chút: “Chung tiên sinh không thèm để ý đến chuyện xảy ra hôm qua. Đương nhiên, về sau cô phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Bùi Thất Thất giương mắt lên nhìn Chu Mỹ Lâm, ánh mắt của cô làm Chu Mỹ Lâm run lên.

Bà ta ghét nhất, cũng hận nhất, chính là ánh mắt này.

“Đi, có phải đi rất hận con không?” Bùi Thất Thất nói, lại tùy ý cười: “Con cũng thấy vậy. Nếu con có mẹ đẻ thì bà ấy sao có thể vứt bỏ, đem con gả cho một gã đàn ông lớn tuổi!”

Cô hoảng hốt nói, sau đó liền đi đến mép giường, giọng đầy mệt mỏi: “Đi, buổi tối con sẽ đi. Bây giờ con muốn nghỉ ngơi một lúc.”

Chu Mỹ Lâm nghe được thì bực bội, đang muốn phát tác, nhưng nghĩ đến chuyện tối hôm qua Bùi Thất Thất ở bên ngoài không biết bị người ta biến thành cái dạng gì, đêm nay cô còn phải hầu hạ Chung tiên sinh. Nếu không nghỉ ngơi cho tốt thì hầu hạ thế nào?

Vì thế bà ta nhẫn nhịn, đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, Bùi Thất Thất dùng chân trẫm lên mặt.....

Ban đêm, Chu Mỹ Lâm lại đưa cô đến khách sạn hôm qua. Vị Chung tiên sinh kia là cổ đông nhỏ của khách sạn kia, cho nên Chu Mỹ Lâm và ông ta vẫn luôn hẹn ở nơi đó.

Bà ta thấy Bùi Thất Thất thuận theo, trong lòng cười lạnh ——

Quả nhiên là sau khi bị phá thân cô liền không đẻ bụng, tính cách giống y hệt con tiện nhân kia. Có lẽ, chờ đến khi Chung tiên sinh không cần nó nữa, bà ta còn có thể bán tiếp với giá tốt, rồi cuộc cô ta cũng lớn lên xinh đẹp.

Xe dừng lại, Chu Mỹ Lâm bỗng nhiên đặt một vật nhỏ vào tay Bùi Thất Thất, lời nói ngắn gọn thúc giục: “Uống cái này!”

Bùi Thất Thất cúi đầu. Dưới ánh sáng tối mờ, cô nhìn ra đó là một hộp thuốc tránh thai.

“Chuyện tối hôm qua, tôi nghĩ Chung tiên sinh cũng không muốn cô lưu lại con của người khác!” Giọng nói của Chu Mỹ Lâm đê thấp, sợ lái xe phía trước nghe được.

Bà ta đối xử khắc nghiệt với Thất Thất, nhưng ở bên ngoài, trước nay bà ta giả bộ cực tốt.

Bùi Thất Thất nhìn, sau đó liền mở hộp ra, bóc lấy hai viên thuốc, cũng không cần nước, cứ như vậy khô khan nuốt xuống.

Nhìn dáng vẻ đứt khoát của cô, Chu Mỹ Lâm nhìn muốn choáng. Con bé này, bề ngoài mềm mại, nhưng tâm địa bên trong lại vô cùng tàn nhẫn. Nhân lúc Bùi Minh Hòa nằm viện, bà ta nhất định phải diệt trừ con bé này.

Bùi Thất Thất uống quá nhanh, lúc nuốt xuống, cô nôn khan vài tiếng.

“Lát nữa, cô cũng không nên làm Chung tiên sinh mất mặt. Chung tiên sinh cũng là nhân vật có danh dự và uy tín.” Chu Mỹ Lâm xuống xe, mang cô đi vào đại sảnh xa hoa, giám đốc nơi này sẽ đưa các cô đi đến chỗ kia.

Bùi Thất Thất bỗng nhiên lấy tay che miệng, Chu Mỹ Lâm trong lòng cả kinh.

Bùi Thất Thất biểu tình có chút thống khổ: “Dì, con muốn đi toilet một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Anh là tổng giám đốc của Thánh Viễn? (1)

“Bùi Thất Thất, cô không nên làm trò.” Chu Mỹ Lâm hoài nghi nhìn cô, chuyện ngày hôm qua làm bà ta không thể nào yên tâm.

Bùi Thất Thất đặt túi xách vào trong tay bà ta, lạnh lùng cười: “Trong này có thể căn cước của tôi.”

Chu Mỹ Lâm liếc cô một cái, sau đó liền trở nên thân mật: “Thất Thất, con đi mau một chút, mẹ và Chung tiên sinh nói chuyện một lát.....”

Bà ta lại đề thấp giọng nói: “Đêm nay, Chung tiên sinh đưa ra yêu cầu gì, cô đều không được từ chối, nghe rõ chưa? Công ty của ba cô mà không có tiền rót vào thì xong đời!”

“Tôi biết rồi!” Bùi Thất Thất nhắm mắt, sau đó đi về phía toilet.

Vì đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Chu Mỹ Lâm vẫn mở túi xách ra nhìn một chút, xác thật là có thẻ căn cước của Bùi Thất Thất.

Bà ta lập tức dựng lên khuôn mặt tươi cười, đi tới bàn của Chung tiên sinh.....

Bùi Thất Thất vừa rời khỏi tầm mắt của Chu Mỹ Lâm liền nhanh chóng cởi giày cao gót trên chân xuống, chân trần dùng sức chạy tới một hướng khác.

Tìm cô thật nhanh.....

Bởi vì chỉ có cơ hội lúc này.

Ban ngày, cô chú ý bốn phía biệt thự đều có người nhìn cô, cô căn bản không thể ra ngoài, cho nên cô không thể không đi theo Chu Mỹ Lâm tới nơi này.

Cô vốn tưởng rằng sau sự tình bại lộ tối hôm qua, Chu Mỹ Lâm sẽ từ bỏ ý định, không ngờ tới..... bà ta lại tàn nhẫn như vậy.

Bùi Thất Thất liều mạng chạy, chân nhỏ trắng nõn ma sát trên mặt đất sinh ra đau đớn, thậm chí có đất cát gì đó chui vào da thịt.....

Nhưng cô nhất định phải làm vậy.

Dựa vào ký ức, cô tìm được gian phòng tối hôm qua.....

Thân thể dựa vào cạnh cửa, cô thở hắt hắt kịch liệt.

Tuy rằng đã sớm suy nghĩ tốt, nhưng trong nháy mắt, cô do dự.

Người kia có còn ở đây không?

Nếu anh còn ở đây, sau khi gõ cánh cửa này, cô không thể đổi ý nữa.

Bàn tay chậm rãi nâng lên, run rẩy gõ lên cánh cửa rắn chắc..... âm thanh thật nhẹ, thật nhẹ.

Sau khi gõ một lần, cô không gõ lần thứ hai nữa, bởi vì lần gõ đó đã dùng hết dũng khí cô có.

Thời gian trôi qua cảm giác như trải qua một đời, cửa từ bên trong mở ra.....

Người mở cửa là Đường Dục.

Anh mặc áo sơ mi trắng và quần dài màu đen, vô cùng đơn giản, nhưng cực dễ nhìn. Chỉ cần anh thoải mái dựa ở góc kia cũng đã tạo thành một phong cảnh.

Về mặt của anh có chút kinh ngạc, nhưng cũng vài phần hiểu rõ.

Đột nhiên, Bùi Thất Thất cảm thấy chính mình vô cùng chật vật.

Chân nhỏ của cô khép lại, rồi lại hơi dịch ra. ....

Váy liền áo màu đen giống như đường cong thứ hai dính sát vào người, tóc dài đen như mực, mặt mày tinh xảo như tranh vẽ. Ánh mắt anh đi xuống, nhìn đến chân nhỏ trắng nõn của cô.

Chân nhỏ cũng được tạo hình cực hoàn mỹ, mỗi ngón chân nhỏ đều đáng yêu giống như nắm kim châm vậy. Anh sinh ra cảm giác xúc động muốn đưa những ngón chân đó ngậm vào trong miệng.

Dáng vẻ bất an của cô cũng hiện rõ trong mắt anh.

Đường Dục đánh giá trong chốc lát, mở rộng cửa một chút, giọng nói có chút thanh lãnh: “Tiến vào đi.”

Lời nói không chấp nhận sự cự tuyệt.

Lúc chân nhỏ của Bùi Thất Thất bước vào, máu ở lòng bàn chân lưu lại trên tấm thảm thượng hạng một lớp màu hồng nhạt.

Cửa còn chưa khép lại, phía sau đã vang lên một giọng nói bén nhọn: “Bùi Thất Thất!”

Bùi Thất Thất quay đầu, Chu Mỹ Lâm và Chung tiên sinh đang cách xa mấy mét.

Chu Mỹ Lâm nhìn quét qua Đường Dục một chút, lời nói khách khí lộ ra vẻ uy hiếp: “Vị tiên sinh này, đây là con gái của tôi. Nó có chút không nghe lời, tôi phải mang về dạy dỗ!”

Bùi Thất Thất còn chưa mở miệng, thân thể đã bị kéo sang một bên.

Người đàn ông bên người lạnh nhạt mở miệng, giọng nói thanh nhã rất dễ nghe: “Xác thật là không nghe lời.”

Chu Mỹ Lâm nhẹ nhàng thở ra, lần này dễ làm rồi.

Nhưng vào lúc này, Chung tiên sinh đứng một bên lại run rẩy nói: “Đường tiên sinh, thật xin lỗi vì đã quấy rầy ngài!”

Đường tiên sinh?

Đường tiên sinh nào?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Anh là tổng giám đốc của Thánh Viễn? (2)

Đường Dục nhìn lướt qua hai người đối diện, lạnh nhạt nói: “Tôi cũng có chuyện muốn thanh toán với vị thiên kim này một chút. Tôi hôm qua cô ấy cưỡng ngù tôi năm lần!”

Trán của Chung tiên sinh ứa ra mồ hôi lạnh. Người đàn ông thanh quý kia tiếp tục mở miệng: “Đến nỗi hôm nay tôi không có biện pháp tham gia một cuộc họp quan trọng, trực tiếp tổn thất hai tỷ!”

“Đường tiên sinh, thật xin lỗi vì đã tạo rắc rối cho ngài!” Chung tiên sinh cứng người nuốt ngụm nước miếng, sau đó ngậm hăng hăng trừng mắt nhìn Chu Mỹ Lâm đứng bên cạnh.

Mụ sao chửi này, xem bà ta làm gã chọc phải họa gì này!

Chu Mỹ Lâm còn không rõ tình huống, Đường Dục đã đóng cửa lại.

Bà ta cắn chặt răng, tiến lên muốn gõ cửa, nhưng Chung tiên sinh gọi bà ta lại: “Chu nữ sĩ, Đường tiên sinh là tổng giám đốc của Thánh Viễn!”

Thánh Viễn?

Vương quốc thương nghiệp lớn nhất thành phố B, thậm chí lớn nhất phương Bắc?

Cánh tay đang giơ lên của Chu Mỹ Lâm cứng nhắc buông xuống, giọng nói của Chung tiên sinh lại vang lên: “Vị thiên kim này tôi không cưới về

nói.....”

Cũng không dám cười!

Gã mà cưới người phụ nữ Đường tiên sinh chạm qua về nhà..... thì chính là không muốn lẫn lộn nữa?

Chung tiên sinh rời đi rất nhanh. Ngày nào đó gã phải đặc biệt đến thuyết minh sự tình không có quan hệ với mình.....

Nhưng đây cũng phải xem xét thái độ sau này của Đường Dục đối với Bùi Thất Thất.

Ngắm lại gã thấy thật đáng tiếc. Cả đời gã từng nhìn thấy nhiều mỹ nhân, nhưng đẹp đến kinh tâm động phách như Bùi Thất Thất thì đúng là rất hiếm.

Ngoài cửa chỉ dư lại một mình Chu Mỹ Lâm, trong lòng bà ta có sợ hãi, còn có hưng phấn và không cam lòng.

Nhưng bà nghĩ lại, gia thế của Đường tiên sinh như thế, nhiều nhất là chơi đùa thôi, làm sao có thể muốn cưới Bùi Thất Thất!

Trong phòng, cách một cánh cửa, Bùi Thất Thất ngửa đầu nhìn Đường Dục, môi giật giật.

Anh nhìn cô, còn nhìn cả chân cô: “Đến sofa ngồi. Tôi gọi bác sĩ đến băng bó giúp cô.”

Theo lịch trình đêm nay anh không phải ở nơi này nhưng kỳ dị, anh lại ở thêm một đêm.

Lại chờ được cô tới.....

Một màn vừa rồi làm anh hơi bức bối. Nếu chờ Mạnh Thanh Thành tìm được cô, có thể cô đã bị họ Chung kia.....

Anh khẽ nhíu mày, phát hiện bản thân lại có chút dễ ý.

Điều này làm cho anh có chút không vui.

Bùi Thất Thất cẩn môi, cẩn thận đi qua, lại bất an nhìn về phía cửa.

Đường Dục biết cô lo lắng, nên không có nói toạc, chỉ ngồi ở ghế sofa đối diện cô, tự nhiên vắt chéo hai chân. Hành động của anh cực kỳ ưu nhã, cảnh đẹp ý vui.

Anh cầm di động gọi cho Mạnh Thanh Thành: “Tìm một bác sĩ ngoại khoa đến đây cho tôi, làm việc tốt một chút!”

Lòng bàn chân mà để lại sẹo cũng không đẹp, quan trọng nhất chính là ảnh hưởng đến xúc cảm.

Mạnh Thanh Thành ở đầu bên kia có chút kinh ngạc: “Cậu bị thương?”

“Không cần thay tôi tìm cô gái kia nữa! Cô ấy đang ở chỗ tôi.” Đường Dục không trực tiếp trả lời, nói xong liền cúp điện thoại.

Nhìn ánh mắt của Bùi Thất Thất, anh khẽ cười nhạt, ghé sát vào cô: “Trừ bỏ ngu tôi xong, cô còn cần tôi..... Không phải cô đã quên rồi chứ!”

Bùi Thất Thất ngẩng đầu, nhìn vào trong mắt anh, dường như không dời đi được.....

Bên kia Mạnh Thanh Thành tốn hơn nửa ngày mới hiểu ra được, người đã ở nơi đó, bị thương cũng là.....

Đang ngây ngốc, điện thoại của Đường Dục lại gọi đến: “Cậu cũng tới một chuyến, đưa của luật sư đến đây!”

Luật sư? Xem ra là có chuyện!

Mạnh Thanh Thành lắc đầu, lập tức gọi người.....

Nửa giờ sau, chuyên gia giải phẫu ngoại khoa của thành phố B, luật sư và Mạnh Thanh Thành cùng nhau xuất hiện ở cửa phòng tổng thống.

Khi Mạnh Thanh Thành nhìn thấy Chu Mỹ Lâm, hai mắt thiếu chút nữa trợn ngược lên..... Người Đường Dục tìm là bà già này?

Khẩu vị cũng hơi quá nặng thì phải?

Anh đang nghĩ ngợi, cửa mở ra.....

Đúng hướng cửa mở ra, dưới ánh đèn mờ mờ, anh nhìn thấy trên sofa có một cô gái mặc váy đen đang ngồi, mái tóc đen nhánh xõa trên vai, dài đến eo, che đi nửa mặt, nhưng chỉ cần lộ ra một chút đã đủ để đẹp đến kinh tâm động phách.

Chương 8: Anh là tổng giám đốc của Thánh Viên? (3)

Chu Mỹ Lâm nhìn mấy người vừa tới, mỗi bà ta giật giật, cuối cùng vẫn không dám lên tiếng. Lời của Chung tiên sinh để lại chấn động lớn.

Mạnh Thanh Thành chậm rãi đóng cửa lại, bác sĩ muốn chạy tới trước mặt Bùi Thất Thất, chỉ nhìn thoáng qua liền biết nguyên nhân.

“Đường tiên sinh!” Ông tự nhiên nhận thức Đường Dục, gạt đầu liền ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn Bùi Thất Thất, mỉm cười một chút: “Chốc nữa, lúc khỉ trờng có thể sẽ hơi đau.”

Bùi Thất Thất cắn môi ừ một tiếng, lúc này tâm tình của cô phức tạp.

Có bất an, cũng có thụ sủng nhược kinh, điều này làm cho cô giống như chim sợ cành cong.

Bác sĩ mở ra hòm thuốc xách tay, ông nắm lấy chân nhỏ của cô, trước tiên rửa sạch miệng vết thương cho cô.....

Cho dù năm này đã quá bốn mươi, gia đình hạnh phúc, làm người chính trực, nhưng nắm trong tay một bàn chân thiếu nữ đẹp như vậy, trong lòng ông vẫn không khỏi rung động, điều này không liên quan gì đến tình cảnh, mà đó là một loại bản năng của đàn ông, gọi là động tâm.

Đường Dục lạnh lùng liếc ông một cái.

Bác sĩ vội vàng thu lại tâm tư, chuyên tâm xử lý miệng vết thương. Quả thật như theo lời ông nói, ông xử lý rất nhẹ nhàng, nhưng Bùi Thất Thất vẫn đau đến nhủu mày, hơi hút khí.

Mạnh Thanh Thành nhìn chằm chằm trong chốc lát, sau đó lại nhìn sắc mặt có chút mất tự nhiên của vị tổng giám đốc nhà mình, anh cũng đoán được đại khái tâm tư âm u của người đó, không nhịn được cười một tiếng.

Một cô gái đẹp như vậy cũng xác thật làm người..... thương hương tiếc ngọc.

Rửa sạch vết thương xong, bác sĩ dùng băng gạc băng lại một lớp mỏng cho cô, sau đó ở tư thế như vậy ngẩng đầu nhìn cô, hơi mỉm cười: “Không được chạm nước, hai ngày là khỏi rồi!”

“Cảm ơn!” Bùi Thất Thất dịu dàng nói.

Bác sĩ cười, không nói gì với cô nữa. Ông đứng dậy: “Đường tiên sinh, vết thương không nặng, tôi đi trước. Ngày mai, nếu có thể thì cô ấy đến bệnh viện đổi thuốc, hoặc để tôi tới cũng được!”

“Đến lúc đó Thanh Thành sẽ gọi điện thoại cho ông!” Đường Dục lạnh nhạt mở miệng. Anh vừa nói, Mạnh Thanh Thành liền biết anh có sắp xếp khác.

Sau khi bác sĩ rời khỏi, không khí trở nên trầm mặc cùng quý dị. Bùi Thất Thất ngồi vô cùng không được tự nhiên, cô cũng không biết phải nói cái gì.

Đường Dục bảo luật sư ngồi xuống, bản thân ngồi đối diện Bùi Thất Thất, ngữ khí ngược lại có thể coi là ôn hòa: “Tôi nghĩ em tìm tôi có việc?”

Bùi Thất Thất giương mắt, trong mắt có chút ngờ ngẩn..... Người như anh, làm sao lại không đoán ra ý đồ đến đây của cô, mà hai người kia, thoát nhìn thì một người là người thân cận của anh, một người khác, có vẻ như là luật sư.

Cô không nói, Đường Dục tiếp tục mở miệng: “Là có người làm khó em, đúng không?”

Cô khó khăn gạt đầu.

Anh lại cười nhạt một chút: “Nếu em tình nguyện nói ra, chúng ta có thể ký một bản hiệp ước.....”

Anh chậm rãi mở miệng: “Tôi mua em, mà em yêu cầu bao nhiêu đều có thể nói!”

Tuy rằng dự đoán anh sẽ đưa ra đề nghị như vậy, hơn nữa đó cũng là mục đích của cô, nhưng Bùi Thất Thất lại do dự.

Người khiến cho Chung tiên sinh sợ hãi như vậy là người cô có thể trêu chọc sao?

“Đương nhiên, em cũng có thể lựa chọn rời đi!” Đường Dục thả lỏng thân thể, dựa ra đằng sau một chút, ngữ khí lạnh nhạt.

Anh không phải nhà từ thiện, nếu cô không muốn, tất cả những gì cô gặp phải anh sẽ không hỏi đến.....

Lòng tốt của anh là có điều kiện.

Bùi Thất Thất nắm chặt tay, khoảnh khắc đó cô nghĩ đến đáng về nằm viện của Bùi Minh Hòa, nghĩ đến sự bức bách không ngừng nghỉ của Chu Mỹ Lâm. ....

Móng tay đâm sâu vào thịt, móng tay hồng nhạt cũng trở nên nhợt nhạt, thịt đau đớn, hình như cô nghe được giọng nói lãnh đạm của anh: “Em hẳn nên bỏ thói quen xấu đó đi, nếu không tôi phải gọi bác sĩ đến một lần nữa.”

Cô hoàn hồn, sau đó ngẩng đầu nhìn anh. Trong mắt anh có ý cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Anh là tổng giám đốc của Thánh Viễn? (4)

Ý cười này làm nhu hòa ngũ quan của anh, không còn đáng vẻ khó thân cận, mà còn có một chút ảm áp.

Bùi Thất Thất lại hơi thất thần, môi hơi cong lên, thật lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình, hơi nghẹn ngào: “Tôi muốn một trăm triệu.”

Nói xong, toàn thân cô đều mềm xuống, chân tay lạnh lẽo.

Cô đối một người đàn ông đưa ra bằng giá.

Mà cô không biết, trong lòng anh cô có đáng giá nhiều như vậy không!

Đường Dục nhìn cô một cái thật sâu, Mạnh Thanh Thành ở bên cạnh đã đưa ra chi phiếu.

Đưa cho cô, tức là đáng giá!

“Tôi tên là Đường Dục!” Anh bỗng nhiên nói, sau đó nhận lấy tờ chi phiếu, viết xuống một con số, sau đó xé ra, đặt vào tay cô.

Bùi Thất Thất rũ mắt nhìn. ....

Đó là tên của anh. .... Đường Dục.

Người đàn ông mua cô.

Bùi Thất Thất bỗng nhiên đứng lên, đi ra cửa.

“Ai. ....” Mạnh Thanh Thành kêu một tiếng, Đường Dục ngăn anh lại.

Chân cô vẫn còn đau, nhưng cô kiên định đi về phía cửa.

Mở cửa ra, cô nhìn thấy Chu Mỹ Lâm. Khuôn mặt kia, bởi vì được bảo dưỡng quá mức mà có chút sưng lên, một khuôn mặt vốn dĩ rất mỹ lệ lại bởi vì thái độ khắc nghiệt mà trở nên xấu xí.

Cô bước tới từng bước một, đưa tờ chi phiếu kia đến trước mặt Chu Mỹ Lâm, lạnh lùng mở miệng: “Sau này, chúng ta không ai thiếu nợ ai!”

Chu Mỹ Lâm còn có chút ngơ ngẩn, nhưng khi bà ta cúi đầu nhìn tờ chi phiếu, thấy con số ghi trên đó. ....

Bà ta vẫn luôn muốn bán Bùi Thất Thất với một cái giá tốt, bây giờ được như nguyện, lại nhìn đôi mắt của Bùi Thất Thất, bà ta không khỏi rung mình một cái.

Nhưng tiền là thứ tốt, mà Bùi thị cũng xác thật là cần tiền. ....

Bà ta siết chặt chi phiếu, giọng nói lạnh băng cũng hư trương thanh thế: “Bùi Thất Thất, về sau chuyện của cô tôi sẽ không quản nữa! Còn Bùi Minh Hòa, tôi nghĩ chúng ta đều biết phải nói thế nào!”

Bùi Thất Thất sao có thể sẽ không hiểu? Khóe miệng cô đầy vẻ trào phúng.

Chu Mỹ Lâm còn đưa túi xách cho Bùi Thất Thất: “Đồ vật của cô, tôi sẽ đóng gói, còn có muốn hay không, tùy cô!”

“Tôi sẽ trở về lấy!” Điều này ra ngoài dự kiến của cô, Bùi Thất Thất mở miệng,

Chu Mỹ Lâm nhìn cô nửa ngày, cuối cùng mới bước nhanh rời đi. . . . . Tóm lại Đường Dục là người bà ta không thể trêu chọc, mà anh đưa cho một trăm triệu, so với ba triệu mà Chung tiên sinh nguyện ý đưa, đã nhiều không chỉ vài lần!

Bùi Thất Thất đứng ở nơi đó, cho đến khi chân đau vô cùng, lúc này cô mới quay đầu.

Đường Dục dựa ở cạnh cửa, vẫn là dáng vẻ cao quý vô song.

Cô cũng không cảm kích anh. Một người đàn ông đối xử hào phóng với một người phụ nữ như vậy, nhất định chỉ có thể là muốn một thứ.

Thân thể trẻ tuổi của cô cũng không thể nói là đáng giá như vậy trong mắt anh, rốt cuộc, với điều kiện của anh, có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp khác muốn bỏ lên giường.

Lần thứ hai cô trở lại phòng, Mạnh Thanh Thành dùng ngữ khí giải quyết các việc công: “Bùi tiểu thư, ở đây có một bản hiệp ước, yêu cầu cô ký tên!”

Tuy rằng việc công xử theo phép công, nhưng như vậy đối với một cô gái trẻ tuổi mà nói vẫn là hơi tàn nhẫn.

Nhưng ở phương diện này, Đường Dục giống như cũng không đau lòng.

Trong thời gian ngắn, luật sư đã viết ra một bản hợp đồng, nói trắng ra, chính là hợp đồng bao dưỡng.

Một trăm triệu mua cả mạng sống của cô, trừ phi Đường Dục chán ghét. . . . .

Bùi Thất Thất chỉ xem qua một chút, không do dự ký tên mình xuống.

Mạnh Thanh Thành cảm thấy có chút đáng tiếc. . . . .

Nhưng đối với Bùi Thất Thất mà nói điều đó có quan hệ gì đâu. Từ khi cô sinh ra tới giờ, cô chưa từng có được cuộc sống của chính mình.

Luật sư nhận lấy hợp đồng, cáo từ. Mạnh Thanh Thành cũng không có lý do lưu lại, nói hai câu liền rời đi.

Đường Dục lạnh nhạt mở miệng: “Buổi sáng ngày mai cậu tới đây đưa cô ấy tới chung cư Hạ Thành!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Anh là tổng giám đốc của Thánh Viên? (5)

Mạnh Thanh Thành cảm thấy hơi ngoài dự đoán, nơi đó đối với Đường Dục mà nói cũng không phải không có ý nghĩa.

Anh không nhiều lời, chỉ gạt đầu liền mở cửa rời đi.

Sau khi đóng cửa lại, Mạnh Thanh Thành nhìn luật sư Lý, cười cười: “Chuyện này, mong luật sư Lý bảo mật, không thể để cho chỗ đó biết được. . . . . Đặc biệt là lão gia, ông cũng biết mà!”

Luật sư Lý và nhà họ Đường có quan hệ mật thiết, ông còn nhìn Đường Dục lớn lên. . . . .

“Tôi tự nhiên sẽ không nói ra!” Luật sư Lý cũng cười cười đi theo. Ông thật sự không nhìn ra, Đường Dục sẽ mua phụ nữ.

Sau khi bọn họ rời đi, Bùi Thất Thất liền cảm thấy có chút khẩn trương.

Đường Dục liếc mắt nhìn cô một cái. Anh dường như đọc ra được tâm trạng của cô: “Nếu không có vấn đề gì, em đi ngủ trước đi. Tôi còn có một cuộc họp video với bên Mỹ!”

Cô ừ một tiếng, toàn thân cũng thả lỏng, nhưng lúc này bụng nhỏ lại không biết cố gắng réo lên hai tiếng.

Anh đang muốn rời đi thì bước chân dừng lại, khóe miệng hơi cong lên: “Em đói bụng à?”

Bùi Thất Thất rũ mắt xuống, lông mi thật dài trên mí mắt dày rậm tựa như hai cây quạt nhỏ vậy.

Thật xinh đẹp, đáng yêu.

Đường Dục không tiếng động nhìn cô trong chốc lát. Anh nghĩ đến nguyên nhân mình mua cô, một phần là cô xác thật là người phụ nữ duy nhất anh có thể tiếp thu trên phương diện quan hệ xác thịt, phần khác chính là cô xinh đẹp hiếm có.

Anh nhắc điện thoại nội bộ lên, gọi một phần ăn phục vụ tại phòng cho khách.

Sau khi treo điện thoại, anh lại nhìn về phía cô: “Lát nữa em tự mình mở cửa lấy đồ ăn, đồ đạc không cần thu dọn, ngày mai sẽ có nhân viên tới quét tước.”

Anh chắc hẳn rất bận, nói xong liền đi vào thư phòng, cửa cũng đóng lại.

Hai phút sau, tiếng gõ cửa vang lên, Bùi Thất Thất đi đến mở cửa, nhân viên phục vụ đưa tới một phần com Tây được chế biến khéo léo.

Một ngày nay cô chưa ăn cái gì, lúc này dạ dày trống rỗng, nhưng cô ăn một lúc liền ăn không nổi nữa.

Cô cũng không thích com Tây.

Ăn xong, cô cẩn thận đi đến phòng ngủ, nhìn chiếc giường lớn xa hoa kia hồi lâu mới cẩn thận nằm lên trên đó, lại cẩn thận đắp kín chăn. ....

Cô cảm thấy bản thân giống như một con dê nhỏ đang chờ làm thịt, bất kỳ lúc nào sói xám cũng có thể hưởng dụng, mà con sói xám kia bây giờ đang ở thư phòng. ....

Cô có chút khản trương. Cô cho rằng mình sẽ không ngủ được, nhưng cuối cùng lại quá mệt mỏi, cô đấu tranh một lát liền nặng nề thiếp đi. ....

Lúc Đường Dục trở lại phòng ngủ, cô vẫn đang ngủ say không hề tỉnh lại, mái tóc đen nhánh xõa trên gối, che đi nửa khuôn mặt, khiến cho nửa khuôn mặt càng thêm kiều diễm động lòng người.

Chớp mũi anh dường như ngửi được mùi hương mát lạnh thoảng qua, từ từ khơi dậy con dã thú đang ngủ đông trong cơ thể anh.

Chấn bị đá văng ra, cô vẫn mặc cái váy lam từ tờ tắm màu đen dài đến đầu gối kia. Cái váy cũng bị cuốn lên trên đùi một chút, loáng thoáng lộ ra cánh xuân mê người, càng không cần phải nói đến lúc này cô còn đang nằm trên giường của anh. ....

Đường Dục duỗi tay, ngón tay đẹp đẽ thon dài chậm rãi cởi nút áo sơ mi của mình, ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô. .... Cuối cùng anh đi vào phòng tắm.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, toàn thân đã sạch sẽ thoải mái, anh đổi một cái áo tắm sạch sẽ, nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô gái đang ngủ say kia vào trong lồng ngực mình.

Lát sau, anh bỗng nhiên ngồi dậy, ngón tay mem dọc theo cổ áo của cô, từ từ xé cái váy nhỏ xinh đẹp kia thành hai nửa, ném xuống mặt sàn cuối giường.

Ôm như này thoải mái hơn nhiều. ....

Anh cũng không làm cái gì, chỉ ôm cô, không hề để ý mà vỗ về, cảm thụ thân thể trẻ tuổi của cô.

Không chán ghét, thậm chí anh còn có cảm giác xúc động ham muốn mãnh liệt, cho dù tối hôm qua anh thật sự đã làm quá nhiều lần.

Khóe miệng anh sung sướng cong lên. ....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hôn tôi (1)

Liên tục hai ngày tình lại trong lồng ngực của một đàn ông, cảm xúc không giống nhau.

Bùi Thất Thất nhạy bén cảm giác được anh nắm lấy tay mình, không chút để ý, mang theo loại ý vị thông thả ung dung.

Cô nhắm hai mắt muốn giả bộ ngủ, nhưng bên tai lại vang lên một giọng nam mát lạnh: “Tình?”

Tiếp tục giả bộ liền không được, Bùi Thất Thất nín thở nghiêng đầu nhìn qua, bắt gặp một đôi mắt lạnh nhạt.

Cũng may, anh có mặc áo choàng tắm.

Cô khẽ thở ra, nhưng cũng rất nhanh ý thức tình trạng bất kham của bản thân —— váy trên người cô biến mất.

Cô giữ nguyên tư thế không động đậy, cho đến khi ngón tay anh rời đi, mà trong khoảnh khắc đó, biểu tình của anh cũng có biến hóa nhỏ.

Nếu vẽ mặt bình thường của anh có thể dùng từ “lạnh lẽo” để hình dung thì lúc này, khuôn mặt đó gần như làm người khác khó có thể thân cận, toàn thân tỏa ra mùi vị xa cách mà người ta thường gọi là cảm giác cấm dục.

Bùi Thất Thất gian nan gạt đầu, chân vừa cử động, cô lập tức thấp giọng kêu lên một tiếng.

Tuy đã qua một ngày, nhưng lần này tình dục cô vẫn cảm thấy rất đau.

Có lẽ cảm nhận được biểu tình của thay đổi, ánh mắt của anh đi xuống, dừng lại ở cái chỗ trên người cô.....

Cô có thể khẳng định, nếu tầm mắt có thể nhìn xuyên thấu, vị trí lúc này anh đang nhìn nhất định là..... chỗ đó.

“Đêm đó, chúng ta đã làm năm lần!” Anh nhẹ nhàng băng quơ nói, cũng coi như là giải thích tại sao cô lại cảm thấy đau như vậy.

Bùi Thất Thất hiểu rất rõ ý tứ của anh, đêm đó..... ai là người chủ động, cô không quên.

Cô cũng nhìn trộm anh..... Hôm đó cô có cắn anh một cái, không biết..... có chảy máu hay không?

Bùi Thất Thất không nhìn đến chỗ đó, càng không dám phóng túng đi kiểm tra.

Đường Dục liếc cô, cười nhạt, có lẽ cũng đoán được tâm tư của cô.

Cô gái nhỏ!

Kỳ thật, tuổi cô nhỏ đến mức..... làm anh không ngờ được.

Mới hai mươi tuổi!

Anh biết cô còn đang đi học..... Trong lòng anh không khỏi khẽ thở dài!

“Em từng có bạn trai không?” Đường Dục bỗng nhiên mở miệng, đi theo nửa ý trên đầu giường, bàn tay tùy tiện tìm kiếm ở mép giường, rất nhanh đầu ngón tay thon dài kẹp một miếng thuốc, chỉ là anh không châm thuốc.

Nhưng tư thái như vậy cùng ngữ quan tuần tú kia cũng đủ làm cô thất thần trong giây lát.

Bùi Thất Thất nghiêng đầu nhìn anh, lắc đầu

Có lẽ biểu tình thất thần của cô lấy lòng anh, Đường Dục cong môi, bỗng nhiên ôm Bùi Thất Thất vào lồng ngực mình.

Tiếp xúc như vậy làm cô cảm thấy hơi thẹn thùng, bởi vì hai thân thể trực tiếp dán vào nhau.

Cái cảm tình xảo bị nắm lấy. Đôi mắt hẹp dài xinh đẹp của anh khóa chặt vào cô, thân thể Bùi Thất Thất không khỏi run rẩy, cảm giác cả người cô đều bị anh nắm trong lòng bàn tay.

“Tôi yêu cầu sự trung thành.” Anh giam cô ở trong ngực, sau đó liền cúi người xuống hôn cô.

Nụ hôn này không được ngừng lại đúng lúc, nó dẫn đến lửa nóng toàn thân.....

Tay nhỏ của cô bất lực khoác trên vai anh, không biết làm thế nào mới tốt.

Cô biết rõ, lúc này cô hẳn nên đáp lại anh, làm anh sung sướng, nhưng..... cô sẽ không làm vậy.

Cô chỉ có thể mặc anh hôn, mặc anh đòi hỏi. Theo nụ hôn của anh, thân thể của cô trở nên cứng đờ, không cử động được.

“Thả lỏng!” Môi anh dán trên khóe miệng cô nỉ non, giống như đang an ủi cô, nhưng động tác hôn cô hoàn toàn không dừng lại.

Cô run rẩy đến kỳ quái, mà anh cường thế, kiên định.....

Bỗng nhiên, anh dừng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô.

Bùi Thất Thất ổn định lại hơi lâu, rồi mới mở đôi mắt mờ mờ nhưng được phủ kín một tầng hơi nước, xinh đẹp đến kỳ lạ.

Cô ngơ ngác nhìn anh, khuôn mặt ửng hồng, môi đỏ hồng tròn bóng. .... Đáng vẻ đó làm người muốn ăn cô ngay lập tức.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vỗ về đôi môi đỏ búng kia, giọng nói trở nên khàn khàn: “Hôn tôi!”

Cô nhìn chăm chú vào mắt anh, ánh mắt đi xuống một chút, dừng lại trên môi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hôn tôi (2)

Cô khàn khản. Tuy buổi tối hôm trước cô có chút mơ hồ, nhưng lực lượng đáng sợ lại mạnh mẽ này cô vẫn nhớ rõ.

Thở hổn hển một tiếng, cô bỗng dưng bắt lấy ngón tay anh, không cho anh tiếp tục. ....

Đường Dục nhìn cô một cái, đôi mắt cô như sương mù mờ mờ, thoát nhìn nhu nhược động lòng người, lại tội nghiệp.

Rõ ràng là chống cự, nhưng cuối cùng cô vẫn có điểm cổ kỵ. Cô bắt lấy tay anh nhưng lại không dám mạnh mẽ ép buộc rồi đi, ngược lại còn bị anh bắt được, cầm tay nhỏ của cô phóng tung trên đầu. ....

Cho đến khi cô nhẹ nhàng thở gấp dựa vào vai anh, hơi thở gấp gấp, tóc rơi tán loạn trên vai trắng nhỏ, cũng quán lên người anh. ....

Hai người nằm nghiêng như vậy, thật sự không ra sao.

Bùi Thất Thất cắn môi, đưa mắt nhìn anh, âm thanh hơi nhỏ: “Có thể để ..... lần sau được không?”

Cổ áo tắm của Đường Dục mở rộng, cô và anh dường như không có trở ngại mà dán lên nhau, cô có thể cảm nhận được chỗ đó của đàn ông dựng lên vào buổi sáng. ....

Giống như là gấp không chờ nổi!

Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ lên giống như có thể nhỏ ra máu. ....

Anh vây cô trong lồng ngực, không buông cô ra, nhưng cũng không tiến thêm một bước. Anh chỉ nâng nhẹ cầm cô lên, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về môi cô: “Đêm đó, không phải em rất lớn mật sao?”

Bùi Thất Thất không dám nói đó là vì bản thân bị hạ thuốc. .... Cô chỉ run rẩy thân thể, không tiếng động cầu xin anh.

Cô còn đau, không thể thừa nhận anh một lần nữa, thậm chí là vài lần.

Được anh ôm lấy như bây giờ, cô cũng có thể cảm nhận được ranh giới sức lực giữa nam và nữ rõ ràng đến cỡ nào, làm cô không khỏi sợ hãi.

Đường Dục cũng không phải là một tên đàn ông tham hoan, hơn nữa mấy năm nay anh đã sớm thành thói quen, ngay cả việc dùng tay mình tự giải quyết cũng rất ít khi xảy ra.

Bây giờ cô cầu anh như thế, ngoại trừ cảm thấy cô có vài phần như nhược động lòng người ra, ngược lại, anh cũng có vài phần lạc thú. ....

Anh buông lỏng tay, để cô rời khỏi lòng mình. Anh nhắm mắt yên lặng bình ổn thân thể một lát mới đứng dậy.

Ngoài lí do cô cầu xin, hôm nay anh cũng xác thật có hơi bận, buổi sáng anh phải tham dự một rất quan trọng.

Quần áo của Bùi Thất Thất bị xé thành hai nửa, cô nhìn xung quanh, không biết phải làm thế nào mới tốt. Đường Dục đi thẳng vào phòng tắm, vừa đi vừa mở miệng nói: “Lát nữa Thanh Thành sẽ mang quần áo đến đây.”

Thanh Thành?

Là người đàn ông tối hôm qua sao?

Cô không hỏi, ôm lấy chân. .... mà lúc anh tắm rửa, cô chỉ có thể phát ngốc trong chốc lát.

Đường Dục chỉ quần một cái khăn tắm bước ra, chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái.

Bùi Thất Thất lập tức ngồi thẳng, muốn xuống giường như lại không dám.

Anh không bảo cô phục vụ. Anh chậm rãi tự mình lau khô tóc, tùy tay kéo xuống, khăn tắm bên hông liền biến mất. ....

Bùi Thất Thất đầu tiên mở to hai mắt, sau đó lập tức dùng tay che mắt lại, không dám nhìn anh.

Đường Dục vốn dĩ đã sớm bình tĩnh lại, lúc này lại bị trêu chọc hơi cứng lên.

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó liền đi tới, hơi khom lưng, ghé vào bên tai cô, giọng nói khàn khàn đến kỳ lạ: “Sau này sẽ thành thói quen!”

Khi anh nói chuyện, kèm theo một chút hơi nóng, phun lên tai mềm nhũ của cô, Bùi Thất Thất run một chút.

Đường Dục không tiếng động thường thức bộ dạng đồ mặt của cô một lúc. Anh không có thời gian làm khó xử cô, liền đứng dậy đi phòng quần áo thay đồ.

Anh mặc xong quần áo, ngược lại Mạnh Thanh Thành cũng tới, thuận tay thay cô mang một bộ quần áo đến đây.

Đường Dục cầm quần áo đặt trước mặt cô, cũng không có ý định lập tức rời đi, đứng ở một bên.

Cô không dám bảo anh tránh đi, tay cô dường như run rẩy cầm lấy quần áo, thật vất vả mới mặc xong.

Cô ngẩng đầu, dáng vẻ cô lọt vào trong mắt anh.

“Thanh Thành sẽ đưa em đến chung cư, chuyện khác. .... lần sau gặp rồi nói!” Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hôn tôi (3)

Anh giống như rất gấp, nhưng. .... vì sao còn có thời gian chờ cô mặc xong quần áo?

Bùi Thất Thất không muốn tiếp tục suy nghĩ, nhìn anh rời đi, chân cô hơi mềm xuống.

Bên ngoài, vang lên tiếng nói chuyện, là Đường Dục đang ra lệnh cho Mạnh Thanh Thành việc gì đó. Bùi Thất Thất đi ra ngoài, Đường Dục nhìn cô một cái, lại thấp giọng nói thêm với Mạnh Thanh Thành một câu.

Chờ anh rời đi, Mạnh Thanh Thành mới cười: “Tôi tên là Mạnh Thanh Thành, trợ lý đặc biệt của Đường Dục, cũng là bạn chơi từ nhỏ đến lớn. Về sau cô có việc gì thì có thể trực tiếp tìm tôi!”

Anh lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Bùi Thất Thất. Bùi Thất Thất nhận lấy, cẩn thận bỏ vào ví tiền.

“Tôi còn chưa ăn sáng. Việc đi chung cư Hạ Thành, cứ để sau đi!” Mạnh Thanh Thành vô cùng hiền hòa, rất dễ ở chung.

Bùi Thất Thất ừ một tiếng, Mạnh Thanh Thành mở cửa, vô cùng phong độ.

Kỳ thật Đường Dục cũng không phải là người rất khó hầu hạ, ít nhất trước mắt anh có thể xem như ôn hòa.

Nhưng Bùi Thất Thất chưa bao giờ cảm thấy, Đường Dục là người dễ ở chung. .... Một người như vậy, với biểu tình lạnh nhạt thường thấy, sẽ chỉ khiến người ta cảm nhận được khí thế cao quý.

Cô. .... sợ anh.

Càng sợ hơn rất nhiều là việc nằm trên giường của anh!

Mạnh Thanh Thành mở cửa một chiếc BMW màu trắng, kiểu dáng thật ra thuộc mẫu cho giới trung lưu. Bùi Thất Thất ngượng ngùng không biết ngồi ghế sau hay ngồi ghế trước. ....

Cả một đường đều là anh nói chuyện.

Bữa sáng ngoài ý muốn ăn ngon, là một quán bán đồ ăn sáng kiểu Trung Quốc..... Bữa ăn này an ủi dạ dày không thoải mái đã lâu của Bùi Thất Thất.

Một lần nữa ngồi trên xe, Mạnh Thanh Thành đeo dây an toàn, dường như là tùy ý hỏi: “Đúng rồi, đêm đó, Đường Dục không dùng biện pháp.....”

Câu nói kế tiếp, anh muốn để lại đường sống cho mình.

Bùi Thất Thất không phải ngu ngốc, vài giây sau liền hiểu ý tứ của anh. Cô rũ mắt, nhẹ nhàng nói: “Tôi đã uống thuốc tránh thai!”

Điều này, thật ra làm Mạnh Thanh Thành ngẩn người.

Phải biết rằng, ở thành phố B, không có người phụ nữ nào không muốn bò lên giường của Đường Dục, không có người phụ nữ nào không muốn mang thai con của Đường Dục.

Ở toàn bộ phương bắc, người nhà họ Đường quý giá giống như khủng long đã tuyệt chủng.

Vậy mà Bùi Thất Thất lại uống thuốc tránh thai!!!

Đương nhiên, nếu cô không uống, trong bảy mươi hai giờ, Đường Dục cũng sẽ bắt cô uống.

Mạnh Thanh Thành sừng sốt một chút, liền vô cùng ôn hòa uyển chuyển nói: “Sau này loại thuốc này cô không nên uống nữa, nó có tác dụng phụ. Tôi sẽ cho người kê thuốc, loại không làm tổn thương thân thể lớn như thế.”

Bùi Thất Thất nhẹ giọng ừ một tiếng, cô có thể cảm giác được, Mạnh Thanh Thành đã vô cùng cố gắng để ý đến lòng tự trọng của cô, còn có thân thể cô..... kỳ thật có được hay không, đối với cô mà nói, không hề quan trọng.

Đại khái là không khí có chút cứng nhắc, Mạnh Thanh Thành liền gọi vấn đề khác: “Cái kia, đàn ông không thích mang thứ đồ kia.....”

Nói xong, anh lại hận không thể nuốt lời nói vừa rồi trở lại.

Bùi Thất Thất không lên tiếng, an tĩnh ngồi đó.....

Mạnh Thanh Thành nhìn sullen mặt cô, cũng có chút đáng tiếc, một cô gái tốt đẹp như vậy!

Anh đưa cô đến chung cư Hạ Thành. Đây là một trong những sản nghiệp trên danh nghĩa của Đường Dục, cách nội thành rất gần... có thể nói là tắc đất tắc vàng, một mét vuông lên đến mười vạn. Bùi Thất Thất tuy còn trẻ nhưng cũng biết một chút.

Căn hộ không quá lớn, khoảng một trăm mét vuông, chỉ có một phòng ngủ và một phòng làm việc, bên trong cũng đầy đủ mọi thứ, cái gì cũng không thiếu.

“Đây là chìa khóa!” Mạnh Thanh Thành đưa chìa khóa cho cô, còn có một chiếc di động: “Cái này cô mang theo người, tổng giám đốc.....nhiệm vụ nào muốn tìm cô sẽ gọi vào đây.”

Bùi Thất Thất rõ ràng, yên lặng nhận lấy.

Cho dù anh dùng thái độ bình thường nhất để đối đãi với cô cũng không thể bỏ qua sự thật là cô chỉ là phụ nữ ấm giường của Đường Dục.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Hôn tôi (4)

“Cảm ơn!” Cô vẫn cảm ơn anh, Mạnh Thanh Thành đối xử với cô xem như hiền lành.

Mạnh Thanh Thành cười, không ở lại lâu, rất nhanh liền rời đi.

Sau khi anh rời đi, Bùi Thất Thất nhìn xung quanh. Nơi này được trang trí theo phong cách hiện đại, hơn nữa cũng không phải rất mới, thoạt nhìn cũng có dấu vết sinh hoạt.

Cuối cùng cô đi vào phòng ngủ chính, đứng trước cửa phòng thay quần áo, cẩn thận mở cửa.....

Bên trong là từng hàng tây trang, cho thấy Đường Dục ở nơi này.....

Bùi Thất Thất có chút sững sốt, cô nhớ không lầm, anh từng nói, thứ sáu thứ bảy anh mới quay về đây..... Thế còn ngày thường thì sao?

Trong lòng cô thấy hơi loạn.....

Lúc này, di động của cô vang lên, là bạn học kiêm bạn tốt Trần Tâm Khiết gọi tới, giọng nói có chút hưng phấn: “Thất Thất, cậu mau đến trường. Có chuyện tốt!”

Bùi Thất Thất nhìn bốn phía, không gian ở đây tràn ngập hơi thở của Đường Dục, cho dù người không ở đây, cô cũng cảm thấy áp lực vô cùng.

Cô đè thấp giọng: “Chuyện gì?”

“Cậu tới sẽ biết!” Trần Tâm Khiết nhẹ nhàng nói: “Đừng quên, buổi sáng cậu còn có một giờ học tự chọn!”

Bùi Thất Thất nhìn điện thoại bị ngắt, do dự một hồi, cô vẫn chuẩn bị tới trường học một chuyến.

Cho dù là bị mua, cô cũng không tính cả đời làm phụ nữ của Đường Dục, hơn nữa, cho dù cô nguyện ý, thời kỳ mới mẻ của một người đàn ông như anh cũng chỉ khoảng hai ba năm, cô không ngại thơ như vậy.

Dưới sự dạy dỗ của Chu Mỹ Lâm, cô đã sớm biết âm lạnh, so sánh với Bùi Hoan tùy hứng, Bùi Thất Thất cảm thấy bản thân nhiều khi có chút lỗi đời, không khiến cho người ta yêu thích.

Cô ngồi xe bus đi tới đại học B, tìm được phòng học của môn tự chọn hôm nay, Trần Tâm Khiết đã thay cô chiếm vị trí. Nhìn thấy Bùi Thất Thất, cô ấy lập tức vỗ tay: “Thất Thất, ở đây này!”

Giọng nói của cô khiến cho rất nhiều bạn học chú ý. Phải biết rằng Bùi Thất Thất là hoa hậu giảng đường của đại học B, có rất nhiều bạn học nam yêu thầm cô.

Bùi Thất Thất đi qua ngồi xuống, ánh mắt Trần Tâm Khiết dừng lại trên mặt cô, ngó trái ngó phải.

“Làm sao vậy?” Bùi Thất Thất khó tránh khỏi có chút chột dạ, rũ đôi mắt, lấy ra sách vở và bút viết mà Trần Tâm Khiết mang giúp cô.

Ánh mắt của Trần Tâm Khiết vẫn dừng lại trên mặt cô, giọng nói kéo dài, ho nhẹ một tiếng: “Hôm nay cậu thoạt nhìn rất khác!”

Nói xong, cô ngừng lại một lúc, ngữ khí có chút xấu xa, đè thấp giọng: “Thất Thất, cậu không biết miệng cậu đang sưng lên sao?”

Bùi Thất Thất à một tiếng, ngón tay vuốt ve miệng mình, chậm rãi mở miệng: “Đem qua bị muỗi cắn.”

“Đó nhất định là một con muỗi đực!” Trần Tâm Khiết giễu cợt.

Bùi Thất Thất còn muốn nói gì nữa, nhưng lúc này cô lại thấy người không nên gặp.

Bùi Hoan và Lâm Cẩm Vinh.

Lâm Cẩm Vinh học năm tư, lại lên lớp của năm hai, bây giờ là môn học tự chọn, thế mà anh ta lại chọn học cùng năm hai, làm người khác cảm thấy ngoài ý muốn. Đây cũng là sự kiện vô cùng nổi tiếng ở đại học B, cho nên Bùi Thất Thất và anh ta xem như là bạn cùng trường hai năm.

Nhưng Bùi Hoan không có môn học tự chọn lại tới đây.

Lúc này Lâm Cẩm Vinh đi đằng trước, một tay bỏ trong túi quần, một tay khoác cặp, bình tĩnh đi vào phòng học.

Bùi Hoan đi theo phía sau anh ta, mùi phấn phong phạm công chúa. Tóc dài đến vai, trên người cô ta mặc một chiếc áo sơ mi bằng lụa màu trắng, phía dưới là một chiếc váy xếp ly màu đen, dài đến trên đầu gối mười cm, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn của cô ta.

Tuy rằng hai người không đi song song với nhau, nhưng thái độ thân mật như vậy, làm người khác vừa nhìn đã biết bọn họ đang qua lại.

Lâm Cẩm Vinh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Bùi Thất Thất, có chút phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hôn tôi (5)

Bùi Thất Thất rũ mắt xuống, không tiếp xúc với ánh mắt của anh ta. Cô duỗi tay sửa sang đồ dùng của mình. ....

Trần Tâm Khiết nhìn cô, lại nhìn cặp đôi kia, lạnh lùng mở miệng: “Thật sự nhìn không ra, Lâm Cẩm Vinh sẽ thích bạch liên hoa cơ đấy.”

Lời nói của cô đầy ý tứ bất bình cho Bùi Thất Thất, bởi vì người mù cũng có thể nhìn ra được, trước kia Lâm Cẩm Vinh rõ ràng có thái độ theo đuổi Bùi Thất Thất, nhưng bây giờ lại ở bên em gái của Bùi Thất Thất.

Việc này quả thực giống như cho Bùi Thất Thất một cái tát.

“Tâm Khiết, đừng nói nữa!” Bùi Thất Thất đè thấp giọng nói.

Nhưng cô, có chỗ nào tốt cơ chứ?

Bây giờ cô đã thuộc về một người đàn ông tên là Đường Dục, căn bản không có tư cách muốn có quan hệ với Lâm Cẩm Vinh.

Trần Tâm Khiết lại nói thêm vài câu. ....

Ánh mắt của Lâm Cẩm Vinh vẫn luôn dừng lại trên người Bùi Thất Thất, nhưng cô không nhìn anh ta.

Lúc này, tay của Bùi Hoan quần lên cánh tay anh ta, giọng nói cũng ngọt ngào, mềm mại: “Cẩm Vinh, chúng ta qua bên kia ngồi đi!”

Bên cạnh Bùi Thất Thất còn có hai vị trí trống.

Cũng không phải không còn vị trí nào khác, nhưng Bùi Hoan thích làm khó dễ Bùi Thất Thất.

Cô ta kéo Lâm Cẩm Vinh đi về phía Bùi Thất Thất, trên mặt là nụ cười thắng lợi.

Vốn dĩ cô muốn ngồi cạnh Bùi Thất Thất, nhưng Lâm Cẩm Vinh lại tới trước cô ta một bước, ngồi xuống vị trí bên cạnh Bùi Thất Thất.

Trong lòng Bùi Hoan không vui vẻ, nhưng cô ta mới cùng Lâm Cẩm Vinh kết giao nên không dám nổi giận. ....

Máu toàn thân Bùi Thất Thất đông cứng lại. Sao cô có thể không biết tâm tư của Bùi Hoan chứ?

Mà Lâm Cẩm Vinh bên cạnh đối với cô mà nói, là một loại tra tấn. ....

Không có một ai, sau khi thích một người hai năm còn có thờ ơ đối mặt, chỉ là bây giờ đã cảnh còn người mất.

Anh ta là bạn trai của Bùi Hoan, cô thành tình nhân của người khác.

Suốt cả tiết học, Bùi Hoan không hề nghe giảng bài, mặt cô ta gác lên cánh tay của Lâm Cẩm Vinh. ....

Dường như tất cả mọi người đều không hề nghe giảng, mà nhìn về chỗ này.

Ai cũng biết, Bùi Thất Thất và Bùi Hoan là chị em, mà trước kia Lâm Cẩm Vinh thích Bùi Thất Thất. ....

Tan học, Bùi Thất Thất lập tức thu dọn đồ dùng, mặc kệ ánh mắt của người khác, rời đi rất nhanh, Trần Tâm Khiết đuổi theo phía sau: “Thất Thất, chờ mình một chút.”

Mà ánh mắt của Lâm Cẩm Vinh đầy sâu kín nhìn phương hướng Bùi Thất Thất rời đi, trong lòng đầy đau đớn.

Anh ta lớn lên rất tốt, anh tuấn tựa như ánh mặt trời. Mái tóc mềm mại, khá dài so với nam sinh bình thường, nhưng có vẻ rất phóng khoáng. Rất nhiều nữ sinh đại học B mê luyến anh ta, nhưng anh ta chỉ thích mỗi Bùi Thất Thất, thích hai năm mà vẫn chưa thổ lộ.

Thứ tư vừa rồi là sinh nhật anh ta. Bùi Hoan cảm thiệp mời tới dự tiệc sinh nhật của anh, chính là tâm thiệp mời anh ta đưa cho Bùi Thất Thất.

Đêm đó anh ta uống nhiều quá, thế nhưng lại cùng Bùi Hoan lăn lên giường. ....

Bùi Hoan là lần đầu tiên, anh ta chỉ có thể chịu trách nhiệm.

“Cẩm Vinh!” Bùi Hoan lôi kéo cánh tay anh ta, tỏ vẻ không vừa lòng.

Lâm Cẩm Vinh đứng lên, lạnh đạm nói: “Đi thôi!”

Bên ngoài, Trần Tâm Khiết đi theo sau Bùi Thất Thất, chẹp miệng: “Thất Thất, cậu có sao không? Thật xin lỗi, mình cũng không biết bọn họ lại đến cùng nhau. Cậu tha thứ cho mình được không?”

Tay cô lúi kéo cánh tay của Bùi Thất Thất.

Bùi Thất Thất đứng yên: “Mình không tức giận!”

Trên thực tế, cô không tức giận, bởi vì cô không có tư cách.

Cô chỉ đang có chút không thích ứng. Lâm Cẩm Vinh và Bùi Hoan ở bên nhau, về sau sẽ càng dây dưa không rõ. Cô có thể cả đời đều phải chịu ánh mắt châm chọc của Bùi Hoan.

Trần Tâm Khiết nhìn thấy cô như vậy, càng xấu hổ, áy náy: “Mình gọi cậu tới, thật sự là có chuyện tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cố lên nào, Thất Thất (1)

Trần Tâm Khiết thần bí nói: “Người thân của mình làm việc ở Thánh Viễn. Bây giờ ở đó tuyển hai sinh viên vừa làm vừa học, vị trí chạy việc. Mỗi ngày chúng ta không có lớp học, chỉ làm việc hai ba tiếng đồng hồ, lương tháng là bốn ngàn. Nghĩ lại, so với tiền lương của một công chức bình thường vẫn cao hơn cái này một chút!”

Cô lại bỏ thêm một câu: “Nếu biểu hiện tốt, sau khi tốt nghiệp chúng ta có thể trực tiếp làm việc ở Thánh Viễn, điều này quả thực quá tốt!”

Cô chụp lấy vai Bùi Thất Thất, vô cùng cảm tính nói: “Cho nên, bỏ đàn ông gì đó sang một bên, đến đây đi cô bé, chúng ta cùng nhau bước vào cái ôm của Thánh Viễn đi!”

Thánh Viễn?

Bùi Thất Thất cảm giác tên của công ty này có chút quen thuộc, nhưng cô còn chưa kịp hồi tưởng, bởi vì Bùi Hoan đã một mình tiến lại.

Bùi Hoan bước tới, nhìn Bùi Thất Thất, nở nụ cười ngọt ngào gọi chị một tiếng.

Thái độ bất thường của cô ta, Bùi Thất Thất đã sớm lĩnh giáo, cho nên cô không để ý.

Nhưng Trần Tâm Khiết lại không nhận được, không khách khí mở miệng nói: “Ai là chị cô? Có ai lại không biết xấu hổ chiếm bạn trai của chị gái mình không?”

Bùi Thất Thất lúi kéo Trần Tâm Khiết: “Đi thôi!”

“Đứng lại!” Bùi Hoan cười như mèo: “Vừa rồi cô nói ai không biết xấu hổ? Bùi Thất Thất, là ai không biết xấu hổ? Có cần tôi yêu cầu cô nói rõ ràng không?”

Mặt cô ta ghé sát lại gần, dán vào bên tai Bùi Thất Thất, giọng nói rất nhỏ: “Cô muốn việc cô cùng một tên đàn ông xa lạ lên giường được đưa ra ánh sáng không?”

Bùi Thất Thất không ngoài ý muốn việc cô ta biết chuyện, Chu Mỹ Lâm sao có thể bỏ qua một sự việc xuất sắc như vậy mà không nói cho Bùi Hoan nghe?

Cô nhìn Bùi Hoan, hít một hơi thật sâu: “Đúng vậy, tôi bán thân đấy. Nhưng Bùi Hoan, nếu tôi không vui vẻ, thổi gió bên gối muốn kim chủ của tôi đối phó với Bùi thị, cô cảm thấy một tiểu thư Bùi gia phá sản có còn xứng đôi với Lâm Cẩm Vinh không?”

Mặt Bùi Hoan đỏ ửng về tức giận, nhưng cô ta không phát tác, bởi vì sự thật đúng như lời Bùi Thất Thất nói.

Hơn nữa cô ta còn cùng Chu Mỹ Lâm tính toán, bây giờ tuy Bùi thị có thể nói là đã vượt qua nguy cơ, nhưng khó có thể bảo đảm sau này sẽ không có một lần tương tự như thế nữa, cho nên Bùi Thất Thất còn phải tiếp tục lấy lòng kim chủ.....

Ngược lại cô ta lãnh đạm cười, vô cùng thân thiết nói: “Chị, hạnh phúc của em phải dựa vào chị đó!”

Bùi Thất Thất bị cô ta ghé thăm muốn chết. Đáng về không biết xấu hổ của Bùi Hoan hoàn toàn kế thừa từ Chu Mỹ Lâm.

Trần Tâm Khiết nhìn không nổi, duỗi tay lôi Bùi Thất Thất đi, đến một rừng cây nhỏ mới buông cô ra, sắc mặt có chút ngưng trọng, nhưng cô vẫn cố ý làm vẻ rất thoải mái nói: “Cậu nói đi, có chuyện gì sao?”

“Không phải cậu nói muốn vừa làm vừa học sao? Cậu nói đi!” Bùi Thất Thất đẩy về.

Nhưng Trần Tâm Khiết không dễ dàng bỏ qua như vậy: “Bùi Thất Thất, chúng ta có còn là bạn bè không?”

Cô gần như là trở mặt.

“Đương nhiên là có, cho nên bây giờ mình khó khăn, muốn cậu dẫn mình kiểm việc làm. ....” Bùi Thất Thất cười: “Cậu cũng không phải không biết quan hệ giữa mình và Bùi Hoan. Tâm Khiết, mình dọn ra ngoài ở, cái gì cũng cần tiêu tiền, phải tự mình kiếm!”

Trần Tâm Khiết nhìn cô thật lâu, cuối cùng mới hòa hân, vỗ vai cô: “Được rồi, đẩy nhanh giường máy của chúng ta, kiếm tiền. ....”

Bùi Thất Thất cũng cười theo.

Trần Tâm Khiết nghiêng đầu: “Đi, đi báo danh!”

Bùi Thất Thất lắc đầu, bị cô kéo lên xe bus cùng nhau tới Thánh Viễn.

Đứng trước tòa nhà của Thánh Viễn, Trần Tâm Khiết há to miệng, nuốt nước miếng: “Không thể nào. ....”

Cho dù cô đã sớm biết Thánh Viễn là đầu rồng của thành phố B, là doanh nghiệp bá chủ toàn bộ phía Bắc, nhưng cô cũng không nghĩ tới tập đoàn sẽ. .... lớn như này!

Không phải chỉ có một tòa nhà, mà là một khu, chiếm trọn một con phố, hơn nữa còn ở mảnh đất phồn hoa nhất thành phố B.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cố lên nào, Thất Thất (2)

Bùi Thất Thất cũng nhìn lên, cảm giác đầu có chút choáng váng. Tòa nhà bảy mươi hai tầng, cao đến tận trời, trở thành biểu tượng của thành phố B.

“Bùi Thất Thất, chúng ta nhất định phải làm nên thành tựu ở nơi này, về sau. ....” Trần Tâm Khiết đứng ở bên đường, vung nắm tay: “Con phố này sẽ thuộc về chúng ta!”

Cô thậm chí còn nhảy nhót, vắn vẹo miệng: “Cố lên nào, Thất Thất!”

Tâm tình của Bùi Thất Thất vốn dĩ có chút buồn bực nhưng lúc này được cô làm rồi đi, nghiêng đầu cười: “Không phải cậu muốn đi báo danh sao? Mau đi đi!”

Lúc này Trần Tâm Khiết mới thu lại tâm tình, lôi kéo cô đi vào.

Nhưng các cô lại không phát hiện, lúc này một chiếc xe chậm rãi dừng lại trước tòa nhà.

Trong xe, Mạnh Thanh Thành cách cửa sổ xe nhìn Trần Tâm Khiết ở bên kia vắn vẹo eo, cảm thấy có chút ý tứ, nhưng càng làm anh giật mình hơn chính là người bên cạnh.

Bùi Thất Thất?

Sao cô lại ở chỗ này?

Anh quay đầu nhìn Đường Dục ngồi ở ghế sau. Đường Dục đang nghe điện thoại, biểu tình lãnh đạm, hẳn là anh không nhìn thấy.

Mạnh Thanh Thành nở nụ cười, quyết định không nói, có lẽ sau này sẽ phát sinh một số việc thú vị.

Bùi Thất Thất và Trần Tâm Khiết trước tiên đi tìm người thân của Trần Tâm Khiết, là một tổ trưởng nho nhỏ, cùng ông ta đi tới bộ phận nhân sự trên tầng ba mươi. Bởi vì có người giới thiệu, các cô lại là sinh viên đại học B, cho nên không chút khó khăn liền được tuyển chọn.

Yêu cầu là từ ba giờ đến năm giờ chiều thứ hai đến thứ sáu, các cô phải tới đây làm mấy việc vặt vãnh như thu phát văn kiện gì đó, tiền lương là bốn ngàn.

Bùi Thất Thất cùng Trần Tâm Khiết đều vô cùng vừa lòng. Với Bùi Thất Thất mà nói, tuy Đường Dục mua cô, nhưng cô đã cảm của anh một trăm triệu, sau này cô còn phải sinh hoạt, cô cũng sẽ không duối tay tới trước mặt anh đòi tiền.

“Vậy bắt đầu làm việc từ hôm nay đi!” Quản lý bộ phận nhân sự gọi người lại đây: “Tiểu Lư, hôm nay cô đưa các cô ấy đi làm quen một chút.”

Người được gọi là Tiểu Lư là một cô gái trẻ tuổi, khoảng hai mươi lăm, hai mươi tuổi, mặc trang phục văn phòng, biểu tình cũng rất nhu hòa. Cô gât đầu: “Vâng, chị Vãn.”

Cô dẫn Trần Tâm Khiết và Bùi Thất Thất đi ra ngoài, bắt đầu giới thiệu về tình hình của Thánh Viễn: “Tòa nhà này có tổng cộng bảy mươi hai tầng, từ tầng bảy mươi trở lên trên, các cô không được phép đi lên.”

Trần Tâm Khiết không nhịn được hỏi: “Vì sao?”

Tiểu Lư cười: “Tầng bảy mươi là văn phòng của nhân viên cao cấp, tất cả đều có cấp bậc từ phó tổng giám đốc trở lên. Tầng bảy mươi mốt là phòng họp. Tầng cao nhất là văn phòng và phòng nghỉ của tổng giám đốc.”

“Một người chiếm nguyên cả một tầng cơ á.....” Trần Tâm Khiết nhìn một tầng rộng như vậy, kinh ngạc cảm thán.

Tiểu Lư vô cùng tự hào nói: “Một năm của Thánh Viễn, chỉ tính riêng tổng công ty, kim ngạch thương mại đã là ba trăm năm mươi tỷ.”

“Wow ~” Tay Trần Tâm Khiết lén lút đẩy Bùi Thất Thất, đề thấp giọng: “Này, khi nào chúng ta có thể trải nghiệm một chút người đàn ông đáng giá ba trăm năm mươi tỷ này!”

Bùi Thất Thất có chút bất đắc dĩ cười, Tiểu Lư nói xong điều này, tập trung tinh thần, giống như bản thân đầy máu sống lại: “Tôi đưa cô đi các tầng làm quen một chút, dù sao sau này mỗi ngày các cô đều phải đi đưa tài liệu!”

Trần Tâm Khiết bắt được trọng điểm, giữ chặt Tiểu Lư: “Mỗi ngày? Tầng nào cũng đưa?”

“Đúng vậy!” Tiểu Lư cười: “Sẽ vô cùng vất vả đấy. Vốn dĩ việc này phải do nhân viên chính thức tự làm, nhưng cấp trên ra chỉ thị xuống, nói đơn giản là không cần lãng phí té bào nào vào việc khác ngoài công việc, không cần nhân viên chính thức làm, cho nên.....”

Câu nói kế tiếp cô không nói thêm gì nữa.....

Trần Tâm Khiết giống như đi vào sương mù, nóng vội hỏi: “Vị cấp trên này là ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cố lên nào, Thất Thất (3)

Trên mặt của Tiểu Lư đầy vẻ ngưỡng mộ, kính trọng: “Là tổng giám đốc đại nhân của chúng ta.....”

.....

Chạy xong một vòng, Trần Tâm Khiết cảm thấy hai chân của mình giống như bị chặt đứt. Cô đỡ vách tường đi ra ngoài, sau đó nói với Bùi Thất Thất: “Mình không chịu được nữa rồi. Thất Thất, công việc này quả thực không phải cho người làm. Mình chết mất. Đừng nói là bốn ngàn, cho dù là tám ngàn, mình cũng sẽ không làm!”

Cô lại nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhà tư bản chính là lũ quỷ hút máu!!!”

Bùi Thất Thất kỳ thật cũng mệt mỏi, đặc biệt là buổi tối hôm trước cô còn bị Đường Dục làm, hôm nay cô vẫn chưa thoải mái, lại đi lên xuống nhiều tầng như vậy, hai chân cô đều run rẩy.

“Không suy xét thêm chút nào sao?” Cô biết gia cảnh nhà Trần Tâm Khiết không kém, lúc trước nghĩ đến việc này, hẳn là cô ấy tính toán đến việc tốt nghiệp.

Trần Tâm Khiết không chút nghĩ ngợi nói: “Không suy xét! Thất Thất, cậu biết không, chân mình đau chết mất!”

Cô lén lút giờ chân mình cho Bùi Thất Thất xem. ....

Bùi Thất Thất nhìn, ừm, chân cô ấy bị xước da một chút, cô nghĩ ngợi: “VẬY ĐƯỢC RỒI! Nhưng mình vẫn muốn đi làm!”

Trần Tâm Khiết vỗ vai nàng: “Minh sẽ cầu phúc cho cậu. .... Không cần tự làm mình kiệt sức. Cậu thông minh lên, sau này có chị đây che chở, cậu không nên thành thật như bây giờ.”

Bùi Thất Thất có chút dờ khóc dờ cười. .... Rất lâu mới nói ra mấy chữ: “Tâm Khiết, vẫn là cảm ơn cậu!”

Cô cần công việc này, nếu không thì ngay cả việc ăn uống thôi cũng thành vấn đề.

“Cảm ơn cái gì! Nếu cậu thật sự muốn cảm ơn, vậy thì cậu mời mình đi ăn mì bò đi!” Trần Tâm Khiết vén tay áo lên, chuẩn bị sẵn sàng đi ăn,

Mạnh Thanh Thành đi tới bộ phận nhân sự, tự nhiên nhận được sự quan tâm của một lượng lớn nhân viên nữ.

Phải biết rằng, ở Thánh Viễn, trừ bỏ tổng giám đốc, trợ lý Mạnh có quyền lợi lớn nhất, hơn nữa, Mạnh Thanh Thành có dáng vẻ không tầm thường, ở Thánh Viễn, anh đứng hạng hai trong bảng xếp hạng những người đàn ông độc thân hoàng kim.

Chị Chính Văn, quản lý bộ phận nhân sự, cũng tự mình đến chào hỏi: “Trợ lý Mạnh, tổng giám đốc giao việc gì sao?”

“Không có!” Mạnh Thanh Thành cười một chút: “Chỉ là tôi muốn tới cửa xem chị Văn một chuyến.”

Chị Văn đã hơn bốn mươi, có điều, được một người đàn ông anh tuấn trẻu chọc một chút, khuôn mặt cô cũng ửng đỏ. Cô trở lại đứng đắn: “Bớt mồm mệp đi! Tôi còn không biết cậu?”

Mạnh Thanh Thành thu hồi vẻ hài hước, nhìn ra ngoài cửa: “Hôm nay có hai cô gái nhỏ tới đây. Họ đến làm gì?”

Chị Văn liếc anh một cái rồi mới mở miệng: “Cậu nói là nói hai cô gái đó sao? Là sinh viên vừa làm vừa học, công việc là buổi chiều tới đưa văn kiện gì đó, có điều một người chắc là ngại khổ, không đến nữa!”

“Người lưu lại tên là gì?” Mạnh Thanh Thành lập tức hỏi thăm.

Chị Văn cười: “Tên là Bùi Thất Thất, bề ngoài rất tốt!”

Nói xong, chị Văn còn thờ dãi một hơi: “Đây thật sự là cô gái đẹp nhất tôi từng thấy, đẹp mà không lăng lợ, giản dị mà không tầm thường!”

Mạnh Thanh Thành nhận được khẳng định, trong lòng anh kỳ thật cũng vô cùng tán thành với lời chị Văn nói. Người có thể bắt được Đường Dục, diện mạo tất nhiên là không kém.

Có điều, anh vẫn nói đùa: “Nhìn dáng vẻ này, nếu chị Văn là đàn ông, chắc cũng trốn không nổi đâu nhỉ?”

“Nếu tôi là đàn ông, lập tức sẽ lợi dụng chức vụ để chiếm tiện nghi!” Chị Văn cũng phá lệ ra vẻ không đứng đắn, làm các cô gái nhỏ đứng một bên đều trợn mắt há mồm.

Mạnh Thanh Thành cười. .... Chỉ sợ người lợi dụng chức vụ để chiếm tiện nghi lại là Đường Dục.

Anh mang tâm trạng tốt trở lại tầng bảy mươi hai, đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc, Đường Dục đang ngồi ở bàn làm việc xem văn kiện.

Khuôn mặt trẻ tuổi đẹp trai không có quá nhiều biểu tình, ngón tay thon dài đặt trên tập văn kiện, nhẹ nhàng cử động.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cố lên nào, Thất Thất (4)

Lúc này vừa đúng mười hai giờ, ánh mặt trời từ ngoài cửa chiếu vào, kệ sách sau lưng anh lộ ra dưới ánh mặt trời, cũng làm Đường Dục trở nên nổi bật như một vị thần. Cả không gian rộng lớn mà vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng Đường Dục ngẫu nhiên lật giấy. ....

Mạnh Thanh Thành nhẹ nhàng đóng cửa, hai tay khoanh trước ngực, ho nhẹ một tiếng: “Nhìn dáng vẻ của cậu, giống như công việc mới là người yêu của cậu. Cậu biết người ngoài đánh giá cậu thế nào không? Nói là cuồng công việc là còn dễ nghe đấy, người ta còn nói cậu giới tính không rõ ràng. Kẻ đáng thương nhất vẫn là tôi, phải gánh oan uổng. ....”

Mạnh Thanh Thành nói, một bên nói Đường Dục, một bên lại so đo bản thân, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Đường Dục ngay cả đầu cũng không nâng, chỉ lãnh đạm mở miệng: “Tôi giới tính không rõ ràng cái gì, cậu hẳn là rất rõ ràng không phải sao?”

Hai ngày trước anh vừa mới cùng một cô gái lăn giường, tư vị vô cùng tốt. Anh rất hoài niệm, cho nên đã mua cô.

Việc này, Thanh Thành hẳn sẽ không quên.

Mạnh Thanh Thành đi tới phía trước, cười một tiếng, dựa vào bàn làm việc của Đường Dục: “Hôm nay bộ phận nhân sự có nhân viên mới rất xinh đẹp!”

“Cho nên cậu chuẩn bị đi tán tỉnh?” Đường Dục lại thấp đầu, một lần nữa đem lực chú ý trở lại văn kiện, chỉ lãnh đạm nói: “Đừng quên quy định của Thánh Viễn.”

Mạnh Thanh Thành cười đầy sâu xa: “Tôi nhớ rõ, không được yêu đương với đồng nghiệp!”

Quy định vô nhân đạo này là do vị Đường tiên sinh nào đó định ra. . . . . Có điều, về sau chắc anh sẽ muốn đánh gãy chân mình, nhưng cô gái Bùi Thất Thất kia cũng quá không dễ tâm rồi, vậy mà không nhớ rõ thân phận của Đường Dục.

“Vây là tốt rồi!” Đường Dục nhẹ nhàng bằng quơ nói, sau đó ném văn kiện trong tay lên phía trước: “Tập văn kiện này, cậu đưa cho phó tổng giám đốc Hứa xét duyệt lại một lần nữa rồi nộp lại. Nói với ông ta mấy câu, còn hai năm nữa phải về hưu, ông ta cũng đừng có muốn già rồi mà không giữ được danh dự!”

Mạnh Thanh Thành nhận lấy xem một lúc, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc: “Vâng!”

Anh phải rời đi, Đường Dục lại gọi anh lại: “Nhân viên nữ mới tới, có thật sự. . . . . rất đẹp?”

Mạnh Thanh Thành cười phóng đảng: “Tôi tưởng cậu không có hứng thú với phụ nữ!”

Đường Dục xua tay bảo anh đi ra ngoài. Kỳ thật anh đúng là không có hứng thú, nhưng anh. . . . . lại có chút tò mò, có người còn đẹp hơn cả Bùi Thất Thất sao?

Bùi Thất Thất là cô gái đẹp nhất mà Đường Dục từng gặp, nhưng chỉ giới hạn ở khuôn mặt và dáng vẻ lúc không mặc quần áo.

Khả năng trang điểm của phụ nữ thật sự rất thần kỳ, mà cô là một khối ngọc xinh đẹp, không trải qua chỉnh sửa, mà cô cũng hoàn toàn không cần những thứ đó.

Đường Dục rũ mắt cười một cái, bỗng nhiên cảm thấy lịch để bàn ở một bên nhìn. . . . .

Thứ hai. . . . . Mới có thứ hai thôi!

Thứ sáu, thứ bảy là thời gian anh đến chỗ đó nghỉ ngơi, nhưng lúc này, anh lại hy vọng hôm nay là thứ sáu.

. . . . .

Hôm sau, tan học, Bùi Thất Thất liền bắt đầu làm việc ở Thánh Viễn. Đúng như Tiểu Lưu nói, đây hoàn toàn là công việc chân tay. Cô cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao không tuyển học sinh nam đến làm.

Sau này Tiểu Lưu bí mật nói cho cô biết: “Hình tượng của công ty!”

Quá sâu xa! Bùi Thất Thất không lý giải được, cô chỉ có thể chạy liên tục từ ba giờ đến năm giờ. Sau hai tiếng, hai chân cô đều run rẩy. . . . .

Nhưng cô vẫn cắn răng kiên trì tiếp tục. Lúc năm giờ, cô đứng ở điểm chờ gần công ty chờ xe bus.

Nhân viên của Thánh Viễn, từng người đi ra. Một vài người tự mình lái xe, vài người khác thì gọi xe, cũng có những nhân viên mới như cô chờ xe bus.

Bùi Thất Thất nhìn bọn họ, trong lòng có chút hâm mộ. . .

Nếu công ty của ba không xảy ra vấn đề, sau khi tốt nghiệp, cô dọn ra khỏi nhà, cũng sẽ trở thành một nhân viên bình thường, cũng đi làm tan tầm như vậy, cũng sẽ từ từ tích tiền, mua một căn hộ nhỏ để ở. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cố lên nào, Thất Thất (5)

Xe bus tới, Bùi Thất Thất khoác ba lô của mình, lên xe.

Xe chậm rãi chạy, cô ngồi trên xe, mà phía dưới, xe của Đường Dục chậm rãi chạy qua.....

Cửa sổ xe mở, anh cầm tay lái chuyên tâm lái xe, cùng cô lướt qua nhau.

Bùi Thất Thất cũng không lập tức trở về căn hộ ở Hạ Thành, mà đi đến bệnh viện thăm Bùi Minh Hòa.

Cô mua một phần canh, lại mang theo hai phần cơm hộp đi qua.

Bùi Minh Hòa nhìn cô. Ông vốn đang nằm, lập tức có tinh thần ngồi dậy: “Thất Thất tới à!”

“Ba!” Bùi Thất Thất đi qua, duỗi tay đỡ lấy ông.

Cô nhìn bốn phía, ngay cả y tá cũng không có!

Bùi Minh Hòa cười ha hả: “Ba không có việc gì. Ba thật sự rất khỏe. Ba nghe di con nói chuyện của công ty được giải quyết, trong lòng ba rất vui vẻ!”

Bùi Thất Thất vâng một tiếng.

Bùi Minh Hòa không chú ý tới cô hơi khác thường. Ông tiếp tục mở miệng: “Nếu không phải di con nói, ba còn không biết Bùi Hoa được một bạn trai có gia thế hùng hậu như vậy, tuy nói.....”

Ông dừng lại một chút, có lẽ cảm thấy có chút tiếc nuối: “Tuy việc này chẳng có tí thể diện nào, nhưng đứa bé kia thoát nhìn cũng là người có trách nhiệm, hai năm nữa tốt nghiệp rồi trực tiếp kết hôn là được rồi!”

Bùi Thất Thất biết người ông đang nói tới là Lâm Cẩm Vinh, cô cũng đoán được Chu Mỹ Lâm đã tô đẹp mọi chuyện thành bộ dạng gì.

Cô không phản bác. Nếu kết quả đã định trước, quá trình thế nào, cũng không quan trọng.

Quan trọng nhất, ba vui vẻ là tốt rồi.

Nàng mím môi, cười: “Giải quyết được là tốt rồi.”

Bùi Minh Hòa ngừng lại, một lúc lâu sau, ông mới thờ dãi: “Thất Thất, ba thực xin lỗi con!”

“Sao có thể!” Bùi Thất Thất đổ canh ra bát, đút cho Bùi Minh Hòa uống: “Bùi Hoan có bạn trai, con cũng thật vui vẻ!”

Bùi Minh Hòa yên tâm, tâm tình cũng tốt lên.

Cô đút cho ông uống hết hơn nửa bát canh, lúc này mới từ từ mở miệng: “Ba, con dọn ra khỏi nhà, thuê nhà cùng bạn học.”

Bùi Minh Hòa sững sốt, đầu tiên là mím chặt môi, sau đó biểu tình không tự nhiên: “Thất Thất, có phải di làm khó dễ con không?”

Bùi Thất Thất quay về phía ông, hạ mắt: “Ba, ba thấy con là người dễ bắt nạt sao? Lần nào cũng là di tức giận đến dậm chân mà.”

Cô dừng lại một chút, liếm đôi môi đột nhiên có chút khô khốc: “Con và bạn học cùng nhau tìm một công việc vừa làm vừa học, một tháng bốn ngàn, trừ bỏ tiền thuê nhà là một ngàn, còn lại đủ cho mình ăn cơm.”

“Ra là vậy, có điều, sinh viên vẫn nên lấy việc học làm trọng, ba có thể nuôi con.....” Bùi Minh Hòa vẫn không đồng ý.

Bùi Thất Thất đè lại mu bàn tay ông, cười nhạt: “Con biết ba có chỗ khó xử.”

Vành mắt Bùi Minh Hòa nóng lên, dường như ông không nhận được muốn chảy những giọt nước già nua.

Một đời này của ông, nhục điểm duy nhất là lúc gây dựng sự nghiệp có dùng năm mươi vạn của gia đình Chu Mỹ Lâm, sau khi kết hôn, chuyện của mẹ đẻ Thất Thất lại bị Chu Mỹ Lâm nắm trong lòng bàn tay, việc này giống như kim châm làm ông đau đớn.

Ông cái gì cũng không nói, Bùi Thất Thất lắc tay ông: “Ba, bây giờ không phải con rất tốt sao? Ba xem, sắc mặt hồng hào, ăn ngon ngủ kỹ!”

Bùi Minh Hòa nhìn cô thật sâu một giây lát, trong mắt có điểm hoài niệm.....

Cô lớn lên thật giống người đó!

Hồi lâu, Bùi Minh Hòa mới từ trong thất thố hoàn hồn, giọng nói khàn khàn: “Vậy chúng ta ăn cơm đi.”

Bùi Thất Thất vâng một tiếng, cha con đều không nói chuyện nữa.

Sau khi ăn xong Bùi Thất Thất thu dọn đồ vật, chuẩn bị mang xuống lầu vứt đi. Cô đang muốn rời đi, Bùi Minh Hòa lại gọi cô: “Thất Thất!”

Bùi Thất Thất quay đầu lại, Bùi Minh Hòa lấy từ dưới gối ra một chồng nhân dân tệ buộc lại với nhau, ước chừng phải đến một vạn đồng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đôi mắt nhỏ ngây thơ (1)

“Con mới chuyển ra ngoài, luôn phải thêm đồ này đồ kia, ba ở đây không có nhiều, nhưng tiền ít thì vẫn có!” Bùi Minh Hòa rời khỏi giường, từ từ bước tới và đặt vào tay cô: “Cứ cầm lấy, nếu như không đủ thì nói với ba...”

Ông ngập ngừng, có chút thương cảm: “Vốn dĩ ba luôn nghĩ, có một ngày ba sẽ mua cho con một căn hộ, đợi con lớn một chút thì chuyển ra ngoài, nhưng hiện giờ... cũng tốt, chuyển ra ngoài cũng được!”

Trong lòng Bùi Thất Thất cũng hơi ủy mị, gọi nhỏ một tiếng ba, sau đó tựa khuôn mặt bé nhỏ của mình vào vai ba: “Ba, ba phải thật khỏe mạnh nhé.”

Bùi Minh Hòa mỉm cười, bỏ tiền vào ví cho cô: “Trên đường về hãy cẩn thận.”

Bùi Thất Thất xuống lầu, ngẩng đầu lên, không để cho bản thân bật khóc –

Cô tự nhủ với lòng mình, tất cả đều đáng giá.

Khi ngồi xe trở về khu nhà Hạ Thành, thì cũng là mười giờ rồi, cô rất mệt, đặt đồ xuống, liền đi thẳng vào phòng tắm tắm tãp.

Vì chỉ có một mình mình ở, cho nên ngay đến đồ ngủ cũng không mang vào phòng tắm, mở nước nóng xả lên ở thể mệt mỏi của mình...

Bất giác, cô nghe thấy ở bên ngoài phát ra một âm thanh sầm lại, giống như thế sập cửa.

Bùi Thất Thất nhanh chóng quẩn người bằng khăn tắm và nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm, có chút hoang mang.

Là một tên trộm ư?

Một khu cao cấp thế này, sẽ không có trộm chứ!

Cô cắn răng, hồi lâu vẫn không thể quyết định được xem có nên ra ngoài xem không.

Sau đó, tiếng bước chân bên ngoài đang ngày càng gần hơn, hướng về phía bên này!

Bùi Thất Thất chưa phản ứng gì, cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra...

Cô hét lên một tiếng, giờ tay che chắn cơ thể mình, liều mạng rụt cơ thể lại phía sau, dán chặt vào bức tường sau lưng.

Có người đến, là Đường Dục!

Tay anh còn xách chiếc ca tãp, nhưng trên người phảng phất mùi rượu, khuôn mặt cũng đỏ gay bất thường, giống như mới chè chén ở đâu về.

Cổ áo, được thả ra hai nút, để lộ ra nước da màu ngọc, cổ tay áo cũng tùy tiện được xắn đến khuỷu tay, nhìn thì không thấy như thư sinh trói gà không chặt.

Mặc dù không phải kiểu cuộn cuộn cơ bắp, nhưng mỗi múi cơ đều che phủ lên da thịt rất đẹp, nhìn ra thấy vô cùng thích mắt.

Trong mắt Bùi Thất Thất, vẫn còn hiện ra một chút yếu ớt, đến hôm nay cô vẫn còn nhớ sự hoang dã của anh đêm đó.

Đường Dục tiện tay ném chiếc cặp ca tãp ra bên ngoài, cơ thể lười biếng dựa vào cửa, ánh mắt nhìn vào thân thể cô.

Xem ra anh dường như cũng có chút bất ngờ.

Cũng không nghĩ đến hôm nay quay về, lại có phúc lợi như thế này.

Nhưng anh vô cùng, vô cùng hài lòng.

Hài lòng với những gì anh nhìn thấy, hài lòng với cơ thể cô.

Một lúc lâu sau anh mở lời: “Bỏ khăn tắm ra!”

Giọng nói có chút khàn, cũng có thể coi là ôn hòa, nhưng thể hiện ra không được phép từ chối.

Bùi Thất Thất khẽ rung mình, đôi môi nhỏ bặm thành một đường thẳng...

Lúc này, cô vốn dĩ không biết mình đầy cảm dỗ như thế nào, mái tóc đen dài ướt đẫm nước, bộ đồ dán chặt vào tấm lưng mềm mại thơm tho, lông mày sương khói, chỗ nào cũng tinh tế, tuyệt đẹp.

Ánh mắt của Đường Dục trở nên thâm sâu, như thể đã hết kiên nhẫn rồi, giọng nói khàn khàn lặp lại lần nữa: “Cởi ra.”

Cơ thể Bùi Thất Thất đang dán chặt vào tường, tường rất lạnh, nhưng ánh mắt của anh lại rất nóng, như thể muốn thiêu đốt luôn cô...

Cô thờ dốc, hầu như không dám nhìn anh, ngược khuôn mặt nhỏ lên, giống một con thú tuyệt vọng, vô vọng trong sự tranh đấu cuối cùng...

Thấy đáng vẻ cô như vậy, Đường Dục nhẹ nhàng mỉm cười, đến gần, giọng nói khàn khàn: “Sợ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đôi mắt nhỏ ngây thơ (2)

Bùi Thất Thất ngược khuôn mặt nhỏ lên, hoang mang nhìn anh.

Không phải anh nói thứ sáu, thứ bảy mới đến sao?

Sao giờ anh đã xuất hiện ở đây rồi!

Nhưng Bùi Thất Thất... không dám hỏi, chỉ có thể nhìn anh một cách đáng thương như thế!

Đôi mắt nhỏ ướt át, vừa vô tội vừa đáng thương, chinh phục anh một cách triệt để.

Đường Dục thuận theo những khao khát bên trong mình, hai tay khóa chặt hai cánh tay trắng nõn của cô, ấn vào tường, sau đó cúi xuống hôn cô...

Trong miệng anh, còn phảng phất mùi rượu, xâm chiếm lấy toàn bộ thần kinh của cô.

Bùi Thất Thất cảm thấy hơi nóng, hơi chóng mặt...

Cô bất lực, bị hôn một cách thụ động, cơ thể cô giằng co theo bản năng.

Bị hôn cuồng nhiệt bởi người đàn ông gần như xa lạ, hơn nữa tiếp theo anh muốn làm cái gì cô hiển nhiên không rõ, nhưng ở một nơi như thế này, cô luôn có một áp lực không thể nói ra.

Cái đầu nhỏ bé run rẩy bất lực, khẽ phản kháng, nhưng đôi lại anh lại càng hôn nồng nhiệt hơn.

Vốn dĩ đã dán vào rất chặt rồi, nhưng anh vẫn dùng lực đè cô...

Bùi Thất Thất có chút sợ hãi... đôi mắt to của cô như một con thú nhỏ tội nghiệp.

Đường Dục cảm nhận được sự bất an của cô, trừng mắt anh mở to, nhìn cô.

Dưới ánh nhìn như vậy, cô gần như không thể thở được, chỉ có thể ngược đầu nhìn anh với sự bất lực, giọng nói vô cùng yếu đuối: “Đừng... ở đây.”

Dứt lời, cô sụp mắt xuống.

Trong cơn hạn hán, anh đã sớm buông bàn tay bé nhỏ của cô, cô hơi cúi nửa người, sụp mắt xuống, về ngoài mong manh đó, thật khiến người ta vô cùng thương yêu.

Đường Dục nhìn cô đắm đuối một hồi, rồi bế cô lên.

Bùi Thất Thất kêu lên kinh ngạc, ngay lập tức ôm lấy cổ anh... cô sợ bị ngã.

Dáng vẻ cô như vậy khiến anh thật rung động, anh khẽ cười...

Cô cũng sợ, ngăn người nhìn anh, tóc vẫn còn ướt nhỏ nước tong tong, anh cũng vậy.

Cứ như thế, toàn thân hơi nước nằm lên giường đệm êm ái, bầu không khí nam tính ngang ngược phủ lên người cô.

Bùi Thất Thất ngăn lại nhưng bất lực, chỉ có thể chấp nhận.

Cô cảm thấy cơ thể rất lạ, rất lạ...

Bất giác, Đường Dục ngược đầu lên, giọng nói còn hơi khàn: “Cô, cái đó đến rồi?”

“Hả?”

Bùi Thất Thất có chút kinh ngạc mở tròn đôi mắt mơ hồ, nhìn vào mắt anh.

Đường Dục quay lật sang một bên, giọng nói lạnh lùng pha thêm chút khàn khàn: “Đi giải quyết đi!”

Bùi Thất Thất từ từ ngồi dậy, tấm trải giường bị nhuộm màu đỏ.

Cô ngậy người nhìn... vậy vừa nãy anh ấy không thấy bẩn sao?

Kỳ thực Bùi Thất Thất không nghĩ về điều đó, một người đàn ông giống như Đường Dục, quả nhiên là thích như vậy!

Đường Dục thực sự là bị sốc... nói xong với cô, anh cũng xuống giường đánh răng.

Thật ra vẫn chưa thân đến mức đó, vốn dĩ anh cũng sẽ không thân mật, nhưng tối nay có chút rung động, chắc hẳn là do uống rượu mà ra.

Có tiếng nước trong phòng tắm, Bùi Thất Thất di chuyển cơ thể có chút mỏi mệt, ngồi dậy, túm túm tóc.

Đường Dục nhanh chóng đi ra, nhìn lên giường, bình thần nói: “Còn chưa động đây à?”

Mặc dù là bình thần nhưng cũng có ý trách cứ, nhưng Bùi Thất Thất vẫn còn hơi sợ anh, cũng may là trong túi cô còn mấy miếng, nếu không tối nay không biết phải làm thế nào?

Xử lý xong, mặc bộ đồ ngủ, khi quay lại phòng ngủ, Đường Dục mặc áo choàng tắm, ngồi trên sofa với một chiếc máy tính xách tay, dường như đang xử lý công việc.

Bùi Thất Thất nhìn thấy vết đỏ, có chút bất lực.

Đang suy nghĩ, phía bên kia phát ra một giọng nói lạnh nhạt: “Thay ga giường, trong tủ có... tự tìm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đôi mắt nhỏ ngây thơ (3)

Khi anh nói, anh nhìn cô. Đôi má ửng hồng của cô thật không ra làm sao, đôi môi anh nhếch lên.

Rõ ràng là không có sự thư thái, nhưng anh lại không hề có cảm giác bức bối.

Bùi Thất Thất ở một tiếng rồi đi tìm bộ ga giường màu xám, sau khi trải xong, Đường Dục vẫn tập trung vào công việc, cô có chút ngượng ngùng: “Vậy

tôi, đi ngủ trước nhé?”

Thật sự đến giờ cô vẫn chưa rõ, tại sao hôm nay anh lại đến.

Cô đợi lúc lâu, anh vẫn không lên tiếng, cô cẩn thận trèo lên giường, đắp chăn rồi nằm xuống.

Chắc hẳn là do đến tháng, nên bụng hơi khó chịu, trở mình liên tục vẫn không ngủ được.

Nhưng có anh ở đây, cô không dám dậy...

Một lúc lâu, cô cũng mơ màng ngủ, cảm thấy đèn cũng tắt rồi, sau đó là một cơ thể ấm áp chui vào trong chăn...

Cơ thể anh dán vào lưng cô, một tay để ngang eo cô, hơn nữa còn từ từ tiến sát.

Bùi Thất Thất bừng tỉnh, thức giấc, cả người đều thấy không khỏe, cái bụng nhỏ vừa chướng vừa đau, mà tay anh to lớn lại quá đáng như vậy với cô.

Đối với Đường Dục, lúc này lại cảm thấy sao mà đúng lúc thế...

Vẻ đẹp của Bùi Thất Thất không chỉ là vẻ bề ngoài, cô còn có một thân hình hoàn hảo.

Lúc anh ôm, làn da mềm mại, vô cùng đẹp, ngay cả đến thánh nhân hẳn cũng sẽ phát cuồng.

Khuôn mặt anh vùi vào cái gáy bé nhỏ của cô, cô nhắm mắt, có một mùi hương rất tinh khiết, đó là mùi hương cơ thể tự nhiên, thật khiến người ta thoải mái.

Khi môi anh chuyển từ lạnh đến nóng bỏng, Bùi Thất Thất khẽ kêu lên...

Đường Dục bật cười. Vô cùng vui vẻ!

Anh không phải là người đàn ông có kinh nghiệm phong phú, Bùi Thất Thất là cô gái đầu tiên của anh, nhưng bản năng tự nhiên của người đàn ông cũng đủ để anh nhanh chóng ra tay, chỉ cần nhẹ nhàng trên chộc cô liền bị hạ gục rồi.

Bùi Thất Thất mạnh dạn tóm tay anh, anh dừng lại: “Sao vậy?”

Mặc dù địa điểm không đúng nhưng giọng điệu anh vẫn uy nghiêm như của cấp trên.

“Bụng tôi hơi đau...” cô thì thầm nói, giọng điệu có chút đáng thương.

Tay của Đường Dục không làm bừa nữa, cả người đều không động đậy.

Bùi Thất Thất cắn môi, không biết liệu có phải anh đang tức giận không?

Rất lâu sau, bàn tay to lớn của Đường Dục từ từ di chuyển đến cái bụng nhỏ của cô... Lòng bàn tay to ấm áp bao phủ lên, Bùi Thất Thất dễ chịu đến nỗi không nhận được mà thờ dài.

“Đây à?” Giọng anh có chút khàn khàn.

Cô ừ một tiếng, hôm nay thực sự cô quá mệt, không thể chống cự ý tốt của anh, và cũng không muốn chống cự.

Đường Dục di chuyển và để cô nằm trên một cánh tay của mình, anh nghiêng người sang một bên, mặt áp vào cạnh mặt cô, hơi nóng thổi ra phả lên cổ cô.

Mặt Bùi Thất Thất hơi nóng, thật ra trong lòng cảm thấy đối với mối quan hệ của họ, như thế này không phải là quá thân mật sao?

Cô biết thân phận của mình, người đàn ông như Đường Dục không để gì mà động lòng, huống chi cô là do được mua về.

Trái tim bất an, luôn cảm thấy anh có mưu đồ, cho nên nhẹ nhàng nói: “Tôi ổn rồi.”

Các ngón tay Đường Dục khẽ dừng lại, sau đó, đôi môi ghé sát thì thầm vào tai cô: “Bùi Thất Thất, tôi vẫn chưa ổn... thế này đi, tôi giúp cô rồi, giờ đến lượt cô!”

Anh kéo bàn tay nhỏ bé của cô: “Chính là chỗ này đi!”

Bùi Thất Thất hiện giờ đang vô cùng đồng ý với những lời của Trần Tâm Khiết... Các nhà tư bản đều hút máu, Đường Dục không chỉ biết hút máu (trước đây, hự hự... sự cố...) mà còn vắt kiệt sức lao động của cô.

Cô bị nóng, giọng nói hạ thấp xuống nhỏ nhẹ: “Tôi không biết.”

Chương 24: Đôi mắt nhỏ ngây thơ (4)

Đường Dục không lên tiếng, khẽ nhắm mắt: “Vậy cô nghĩ cho kĩ.”

Anh mặc kệ đi ngủ, chỉ còn Bùi Thất Thất đáng thương mở to mắt nhìn, trong tay... vẫn nắm, cũng không dám bỏ ra.

Cô đáng thương ngược nhìn, thấy chiếc cằm đẹp của anh, có chút muốn khóc.

Cô vốn dĩ... không biết!

Lúc lâu sau, Đường Dục mở một mắt, nhìn thấy vẻ mặt của cô, sau đó mỉm cười, rồi nhắm mắt đi ngủ.

Mặc dù tới nay vẫn chưa có được cơ thể cô, nhưng... cũng khá là thú vị.

Bùi Thất Thất nấn ná rất lâu, thấy anh ngủ rồi, mới cẩn thận gỡ tay ra, lâu quá, phần tay tê cứng, có cảm xúc của anh.

Cô bậm môi dưới, muốn rời khỏi vòng tay anh nhưng mới chỉ động đẩy một chút, cả người lại bị anh kéo vào lòng, vốn dĩ chỉ là bị ôm có một nửa, lúc sau đã bị ôm gọn rồi, rất chặt, rất chặt.

Anh ôm cô giống như một món đồ chơi nhỏ... Bùi Thất Thất hiền lành, cứ để tư thế như vậy không dám động đẩy nữa, mũi anh phả ra một đầy bầu không khí nam tính thuần khiết.

Thật là thom.

Cô từ từ thả lỏng, thiếp đi...

Sáng sớm, cô thức dậy, toàn thân đau nhức.

Một mặt là do chu kỳ kinh nguyệt, mặt khác là vì hôm qua chạy nguyên một ngày.

Cô khê ho một tiếng, sau đó nghe thấy tiếng bước chân.

“Dậy rồi?” Đường Dục thất xong cà vạt, xoay người nhìn cô: “Dậy ăn sáng, chút nữa tôi đưa cô đến trường!”

Bùi Thất Thất nằm đó, chần chập đến tận cằm, như một thánh nữ nhỏ bé... cô lắp bắp: “Không cần đâu!”

Đường Dục cầm tờ giấy trên đầu giường, chậm rãi đọc: “Chín giờ sáng khóa học chính trị và kinh tế.”

Dừng lại một lúc: “Nếu giờ không có gì nhầm lẫn, thì đã là tám giờ mười rồi, cô muốn đi xe buýt sao?”

Tám giờ mười?

Bùi Thất Thất gần như bật dậy, trời ạ, trước giờ cô đều ngủ đến sáu giờ ba mươi là tỉnh rồi, sao lại có thể tám giờ hơn được chứ?

Cô bò dậy, cũng không để ý bản thân mình bộ đồ ngủ đã bị tuột xuống vai rồi, thậm chí là...

Đường Dục kéo cô: “Đợi chút.” Giọng nói đã khàn lại.

Bùi Thất Thất ngây người, sau đó anh ôm cô trong vòng tay, rồi nhẹ nhàng cúi đầu, hôn lên cô bé dễ thương đó...

Chỉ là một nụ hôn phớt nhẹ, thậm chí là cũng không quá sâu nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Thất Thất cũng đã đỏ ửng rồi.

"Đi thay quần áo đi!" Anh vỗ vào mông cô, giọng nói khàn khàn thật là ồm ồm.

Cô chạy đến phòng thay đồ, thần thờ một lúc, ở đó không có quần áo của cô, đồ của cô vẫn còn ở nhà chưa chuyển đến, mà quần áo hôm qua thì đã bị ngâm trong nước không thể mặc được nữa.

Cô ở trong đó khá lâu, Đường Dục bước vào phòng thay đồ, nhìn thấy dáng vẻ dờ dẩn của cô thì mới nghĩ ra, rồi anh điện một cuộc điện thoại dằn dò...

Gác máy, điềm tình liếc nhìn cô: “Đi ra ăn trước com trước đã!”

Bùi Thất Thất ừm một tiếng, lúc này mới phát hiện ra trên người mình ngoài chiếc khăn tắm ra thì không có gì hết, Đường Dục mở cánh cửa tủ, lôi ra chiếc sơ mi trắng đưa cho cô: “Mặc đi.”

Bùi Thất Thất cẩn thận úm lên người, áo sơ mi rất rộng, có thể mặc thành váy, có thể che đi chút bối rối.

Cô theo anh ra ngoài, đi giúp việc theo giờ đã đến làm xong bữa sáng, người cũng đã rời đi rồi – Đường Dục là một người rất coi trọng sự riêng tư.

Bùi Thất Thất ngồi đối diện anh, nhỏ nhẹ ăn bữa sáng.

Lại là món Tây.

Có cảm thấy có chút khó ăn.

Hắn là quan sát thấy dáng vẻ của cô, bề ngoài Đường Dục bình thản: “Không quen ăn đồ Tây?”

Bùi Thất Thất thuận miệng ừm một tiếng, cũng không cho rằng anh sẽ chiều theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đôi mắt nhỏ ngây thơ (5)

Đường Dục không nói gì nữa, nho nhã nhưng nhanh chóng ăn bánh sandwich trong tay: “Đừng ăn nữa, trên đường thì mua!”

Bùi Thất Thất ngạc nhiên, cô cho rằng, ở bên anh, ngoài việc... phải hầu hạ anh, những thứ khác, thì không quá nhiều loại tình cảm khác.

Nhưng anh lại ăn sáng cùng cô, còn để ý đến cảm xúc và khẩu vị của cô, điều đó đã vượt quá mong đợi của cô rồi.

Lúc này, có tiếng gõ cửa, Đường Dục bước tới mở cửa, bên ngoài khoảng bốn người trông như phục vụ ở cửa hàng, đẩy một giá quần áo lớn...

Đường Dục khẽ mở cửa, cho họ vào, Bùi Thất Thất đứng ở một bên không hề nhúc nhích.

Anh quay lại nhìn cô: “Qua đây chọn một bộ để mặc trước đi.”

Thấy cô ngây người, bèn lấy một chiếc váy đặt vào tay cô, rồi giơ tay nhìn đồng hồ: “Còn hai mươi phút nữa là cô vào học rồi!”

Bùi Thất Thất nhìn bốn người phục vụ đang mỉm cười rồi cô cắn môi dưới.

“Có cần tôi thay cho cô không?” Đường Dục nhướn mày, lạnh nhạt hỏi.

Bùi Thất Thất nhanh chóng cầm bộ váy vào phòng tắm, mấy người phục vụ mang toàn bộ quần áo vào phòng thay đồ...

Đường Dục ở bên ngoài, anh kiên nhẫn chờ đợi, kỳ thực anh đối với cô, thực sự là đã vượt qua ngoài dự tính của anh.

Đối với cơ thể phụ nữ anh cũng không hẳn si mê, thậm chí còn có chút bài xích.

Bùi Thất Thất là người con gái duy nhất anh có thể đụng vào cho đến giờ.

Mà anh lại không phải là một hoa hoa công tử, khi anh và cô làm điều đó, cũng không hy vọng là trút ra một cách đơn thuần, ít nhất, thì loại tình cảm này phải tồn tại khoảng cách an toàn trong đó.

Loại xúc cảm này, không phải là tình yêu.

Anh cũng không có hứng đi tìm kiếm thêm những người phụ nữ mà anh có thể đụng vào, anh cũng không vui vẻ cởi quần áo mà vẫn vò hết người con gái này đến người con gái khác, Bùi Thất Thất rất đẹp, tính tình cũng coi như là hiền dịu, anh cũng có thể coi như là hài lòng!

Hơn nữa tính cách của cô gái bé nhỏ này, khi tiếp xúc cũng rất thú vị.

Mấy người phục vụ còn nhanh hơn cả Bùi Thất Thất, rất nhanh đã rời đi rồi, Bùi Thất Thất mặc cái váy liền màu hồng nhạt bước ra, một bộ váy rất thanh

thuần.

Đường Dục yên lặng ngắm nhìn một lúc: “Đi thôi!”

Bùi Thất Thất theo sau anh khoảng ba, bốn mét, đến bãi đậu xe, anh ra hiệu cô lên xe.

Cô nghĩ một hồi, tốt hơn là nên mở cánh cửa của ghế sau, Đường Dục cũng theo đó lên xe, anh vừa thắt dây an toàn vừa điềm đạm nói: “Chưa có ai từng ngồi ghế sau xe tôi!”

Cô là người đầu tiên!

Đầu Bùi Thất Thất cúi xuống tận ngực, nói nhỏ: “Sẽ bị người ta nhìn thấy!”

“Nhìn thấy thì sao chứ?” Đường Dục nói, rồi khởi động xe.

Bùi Thất Thất không dám nghĩ đến ý của câu nói đó của anh...

Thật ra đối với Đường Dục mà nói, anh và Bùi Thất Thất ở bên nhau mà bị chụp được hoàn toàn không phải là vấn đề.

Anh chưa có người yêu, cũng chưa kết hôn, ở cùng với một cô gái trẻ lứa tuổi phù hợp, cũng không có gì là lạ.

Chiếc xe thể thao hiệu suất tốt nhanh chóng hòa vào dòng xe đang chạy, khoảng hai mươi phút thì đến trường học của cô...

Anh nhìn xung quanh rồi chau mày: “Mấy giờ tan học, tôi bảo lái xe đến đón cô!”

“Không cần, tôi tự mình gọi xe về là được rồi!” bàn tay cô đặt lên cửa xe, không nghĩ ngợi gì đã liền từ chối.

May thay anh cũng không khăng khăng gì nữa mà để cô rời đi.

Buổi sáng anh còn có quan trọng, vào lúc chín giờ...

Giờ tay lên nhìn đồng hồ, đã là tám giờ năm mươi năm, anh đến muộn rồi.

Anh cũng không rõ, tại sao hôm nay lại đưa cô đi học, hẳn là do đêm qua cô bị anh làm cho khóc, tình huống đó khiến anh bất giác có chút mềm lòng.

Dù sao, cô là lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đồng phục không thuần khiết (1)

Đường Dục trở lại Thánh Viễn, đầu tiên là đến văn phòng, thư ký đã chuẩn bị xong tài liệu, anh tùy ý lật tài liệu sau đó đến phòng họp.

Mạnh Thanh Thành đi theo, cười tí mắt nói: “Tối hôm qua, ngủ ở Hạ Thành sao?”

Đường Dục không có dừng bước chân, giọng điệu lạnh lùng: “Thời gian đi làm không nói việc tư!”

Mạnh Thanh Thành cười cười, cùng đi vào phòng họp với anh...

Nội dung chính của cuộc họp hôm nay là quyết định kế hoạch sáu tháng cuối năm, cho nên gần như cả ngày đều phải ở trong phòng họp.

Phải tập trung thời gian cao độ, phần đông mọi người đều xuất hiện mặt mệt mỏi, đặc biệt là phụ nữ cấp cao và thư ký.

Chỉ có Đường Dục ngồi ở chủ tọa, bộ dạng thanh quý chưa từng thay đổi chút nào, lúc nghỉ giải lao, nhân viên nữ đều nhào vào trong toilet dặm phấn -

Tổng giám đốc còn không có bạn gái, tuy... Có chênh lệch lớn, nhưng là người vẫn phải có mộng tưởng, nhờ đâu thực hiện?

Đường Dục lật xem tài liệu đưa lên, cũng không phải là quá vẹn toàn, về mặt cũng nói rõ thái độ của anh, lúc họp buổi chiều, không khí căng thẳng hơn một chút.

Về mặt mọi người đều căng thẳng, sợ tổng giám đốc đột nhiên gọi đến tên mình.

Đường Dục cúi đầu, vẫn không có lên tiếng, trên trán người phát biểu cấp cao che một tầng mờ hôi mờng...

Phúc lợi mà Thánh Viễn cho vô cùng tốt, dù là công nhân bình thường thu nhập một tháng cũng hơn một vạn trở lên, nhân viên bậc trung trở lên mức lương khởi điểm là trên trăm vạn một năm, nhưng mà áp lực cũng không nhỏ.

Trước kia khi đổi Đường Dục làm tổng giám đốc, từ trên xuống dưới Thánh Viễn đều rất vui, cảm thấy có thể thoải mái một chút, nhưng công việc Tiểu Đường tiên sinh so với Đường Tri Viễn làm càng điên cuồng hơn.

Tất cả công nhân Thánh Viễn đều còn nhớ vài năm trước, khi Đường Dục mới tiếp nhận Thánh Viễn, bởi vì một vụ án, ở trong công ty nửa tháng... Nửa tháng này đối với công nhân Thánh Viễn mà nói, cũng là nước nóng sâu thẳm.

Ông chủ đã cố gắng như vậy, là một công nhân nhỏ, sao có thể ở bên chán nản?

Khi đó đương nhiên cũng có tiếng gầm phản đối, cảm thấy rằng Đường Dục bóc lột công nhân, nhưng chỉ cần Đường Dục đến nơi đó, công trạng năm ấy của Thánh Viễn lật chuyển.

Về sau, Đường Dục liền trở thành thần thoại của Thánh Viễn.

Không ai, còn dám nghi ngờ anh!

...

Bùi Thất Thất tan học từ trường học đến Thánh Viễn, nguyên nhân là vì chu kỳ kinh nguyệt, cô đi đường có chút chậm.

Đưa một phần tài liệu đến, cảm giác không khí hôm nay có chút kỳ lạ, vô cùng yên tĩnh.

Tiểu Lưu bụng một ly coffee, mặc đồng phục xinh đẹp của Thánh Viễn: “Bởi vì bên trên đang họp!”

Ngón tay trắng mịn của cô ta chỉ về phía bên trên, nhỏ giọng nói: “Họp cả ngày, thực ra nghỉ lại làm cấp cao cũng rất đáng thương!”

Bùi Thất Thất sắp xếp một chút tài liệu muốn đưa, thuận miệng nói: “Vậy còn đáng thương?”

“Tổng giám đốc vô cùng hung dữ!” Tiểu Lưu cười: “Thực ra cũng không phải hung dữ, mà là uy nghiêm!”

Bùi Thất Thất nghĩ, vậy chính là một người vô cùng uy nghiêm, ông già râu dài, nhớ lại hình ảnh kia, cô cảm thấy buồn cười.

Lúc này, chị Văn từ trong phòng làm việc của mình đi ra, trong tay là một chồng tài liệu, hai tay cử động, nói với mười mấy công nhân bên ngoài: “Bọn nhỏ, mau đứng dậy, bên trên cần tài liệu, bây giờ tất cả đều dừng hết việc trong tay...”

Tiểu Lưu lè lưỡi với Bùi Thất Thất, lập tức đặt cái chén xuống, mở bu-rô kiện để xử lý công việc.

Chị Văn nhìn nhìn Bùi Thất Thất: “Cô đi! Đưa tài liệu lên tầng bảy mươi mốt, không cần nói nhiều, giao cho thư ký Tiểu Nhiên của tổng giám đốc là được.”

Bùi Thất Thất ừ một tiếng, cảm thấy đây là tín nhiệm của chị Văn đối với cô, ngày hôm qua Tiểu Lưu đã nói, từ tầng bảy mươi trở lên, bình thường cô không được phép lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đồng phục không thuần khiết (2)

Cô vừa mới chuẩn bị đi, chị Văn lại gọi cô lại: “Đứng rồi, thay bộ đồng phục đi!”

Cô ta xoay người đi vào văn phòng của mình lấy một bộ hoàn toàn mới tới: “Thay cái này!”

Bùi Thất Thất nhận lấy, đi vào toilet thay...

Đồng phục của công nhân viên nữ Thánh Viễn, là một chiếc áo sơ mi lụa trắng và một chiếc váy đen dài đến đầu gối kiểu dây đeo vai, kết cấu rất tốt,

phong cách rất bảo thủ.

Thế nhưng Bùi Thất Thất như vậy đi tới, mọi người đều hít hà một hơi...

Tiểu Lưu nói đầu tiên: “Lần đầu tôi cảm thấy đồng phục của công ty mình không thuần khiết.”

Bộ quần áo kia mặc trên người các cô thì không sao, nhưng mặc trên người Bùi Thất Thất, đó giống như một loại quả chế thuốc dụ hoặc...

Áo vest nhỏ phía trên, ngoan ngoãn ở trên thân thể, làm nổi bật lên đường cong.

Đặc biệt là Bùi Thất Thất vô cùng gầy, nhưng mà...bộ ngực bức người.

Còn đôi chân này, vừa nhỏ lại trắng... Không cần nói đến đàn ông, đến phụ nữ cũng có thể tưởng tượng ngay lập tức.

Bùi Thất Thất kéo quần áo, có một chút không được tự nhiên.

Chị Văn cũng thu hồi ánh mắt kinh diễm lại, giao tài liệu trên tay cho cô: “Đi thôi, còn trở về lại làm chuyện khác!”

Bùi Thất Thất gật gấu, cầm tài liệu ra ngoài.

Đúng lúc thang máy, thời gian đi là tầng bốn mươi, cô thấy có chút nhàm chán, nên nhìn lên tài liệu trên cùng.

Đó là một phần về sơ bộ nhân sự, là hằng năm Thánh Viễn muốn đổi.

Bùi Thất Thất có chút tò mò liền mở ra xem... Khi cô mở ra trang thứ nhất, liền chấn động tại chỗ.

Khuôn mặt lạnh lùng kia, khuôn mặt của lệnh cấm ngọc, là Đường Dục người tới hôm qua ngủ với cô.

Bên cạnh là một dòng chữ nhỏ... Tổng giám đốc, Đường Dục!

Anh là tổng giám đốc của Thánh Viễn?

Bỗng dưng Bùi Thất Thất nhớ tới đêm đó, hình như là Chung tiên sinh có nói gì đó, nhưng mà đêm đó cô quá sợ hãi và khản trương, thế nên đã quên...

Anh... chính là đang ở trong phòng họp, cô đi vào, anh có thể cảm thấy cô có dụng tâm kín đáo hay không?

Cô chút chút gì đó không kịp trở tay, xem gì đó trên tay, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Bùi Thất Thất có chút loạn, cuối cùng cô cũng ấn xuống tầng bốn mươi hai.

Cô xuống thang máy, ngay lập tức đi một cái thang máy khác xuống tầng hai mươi lăm, nơi đặt túi xách của cô.

Chạy tới, lấy một cái kính đen từ trong túi đeo lên, lại lấy một thỏi son, đó là màu đỏ rực, Trần Tâm Khiết nói rằng công ty lớn phải dự phòng để trang điểm, nhưng cô vẫn chưa từng.

Sau khi tô nó, lại trưởng thành hơn rất nhiều. Lại lục ra một cái dây buộc tóc màu đen, buộc tóc theo kiểu công chúa...

Ngẩng mặt, nhìn mình trong gương, chính mình cảm thấy mình xa lạ.

Anh sẽ không nhìn ra!

Bùi Thất Thất không dám chậm trễ, ôm lấy tài liệu chạy đến thang máy. Nhìn thời gian, không sao, còn năm phút nữa.

Nhưng mà cô không biết, lúc này trong phòng họp vô cùng yên tĩnh, hai tay Đường Dục để ngang trước ngực, vẻ mặt có chút không vui...

Mọi người, đều đang chờ tài liệu.

Tiểu Nhiên đã gọi điện thoại xuống dưới, bộ phận quản lý nhân sự nói có người đã lên đây.

Đường Dục không biết là nhân viên dạng gì, đi thang máy, cần thời gian mười phút.

Cửa trong phòng họp bị đẩy ra, một bàn tay nhỏ bám vào cửa, trắng, mềm mại.

Tiếp theo, Bùi Thất Thất xuất hiện ở cửa, cô thấy đông nghịt hai ba mươi người đang ngồi, có chút choáng váng.

Rất nhanh, ánh mắt của cô liền nhìn về phía Đường Dục.

Về mặt của anh chẳng phải là sung sướng, mười ngón tay đan vào nhau tạo thành kim tự tháp...

Khi chống lại ánh mắt sắc bén của anh, cô co rụt lại một chút, lập tức rũ mắt xuống, bước nhanh qua.

Cô mặc đồng phục của Thánh Viễn, dù hoặc như vậy, giống như là xuân được du hành.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đồng phục không thuần khiết (3)

Nhóm người đàn ông cấp cao ngay lập tức cảm thấy sáng khoái tinh thần gấp bội...

Nhưng vừa nhìn thấy mặt cô thì có chút mất hứng liền.

Một cái kính mắt dày màu đen, đủ để đánh mất hứng thú của nhiều người, càng không nói đến đôi môi tô son đậm kia.

Bùi Thất Thất đi qua, cẩn thận ngẩng đầu trộm nhìn thoáng qua Đường Dục, trên mặt anh vẫn không có quá nhiều biểu cảm.

Hơn nữa ánh mắt cũng rất lạnh lùng... Khác hoàn toàn khi lên giường với anh.

Cô suy nghĩ miên man, mặt có chút nóng, không dám nhìn tiếp nữa, cô đặt văn kiện trước mặt Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên nhìn thêm cô một lần, cảm thấy cô lạ mặt.

Bùi Thất Thất bỏ đồ xuống, hơi cúi người rồi chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi cô hơi cúi người, không may vết hôn giấu trong áo lọt vào mắt Đường Dục.

Bỗng nhiên anh nheo mắt lại.

Anh chỉ cảm thấy cô có chút quen mắt, nhưng lúc này...

Anh nhớ rõ tối hôm qua anh hôn hơi dùng lực phía dưới cổ Bùi Thất Thất...

“Đợi một chút!” Giọng nam thanh nhã vang lên, Bùi Thất Thất hoảng sợ, mãi mà không dám nâng mắt lên nhìn.

Đường Dục duy trì động tác vừa rồi, giọng nói ngày càng lạnh nhạt hơn: “Ở phòng nào?”

Bùi Thất Thất không dám nói lời nào, sợ nói ra sẽ bị lộ.

Lúc này trái lại là Tiểu Nhiên nói giúp cô: “Là bộ phận nhân sự phái tới!”

Đường Dục nhìn thoáng qua Tiểu Nhiên, không có hỏi lại, chỉ lạnh nhạt nói: “Đi xuống đi!”

Bùi Thất Thất nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay mình đầy mồ hôi.

Cô đi về phía cửa, ánh mắt Đường Dục như có như không nhìn chằm chằm lưng cô...

Mạnh Thanh Thành ngậm cười, anh ta tin Đường Dục đã nhìn ra.

Chỉ là Bùi Thất Thất mặc bộ đồng phục kia, thật sự khiến người ta phun máu mũi... Không nhìn ra dáng người cô thật không tệ.

Đặc biệt là đôi chân kia, thẳng tắp, cộng thêm sức sống trẻ tuổi... Bỗng nhiên Đường Dục nhìn lướt qua anh ta, Mạnh Thanh Thành không dám cười tiếp.

Kế tiếp bầu không khí thoải mái hơn một chút, bởi vì... Rõ ràng tổng giám đốc hơi thất thần rồi.

Bốn giờ rưỡi, Đường Dục chủ động kết thúc cuộc họp này, mọi người đều rất bất ngờ, bọn họ vốn cho rằng cuộc họp hôm nay ít nhất phải đến tám chín giờ...

Có một số người đã gọi điện thoại về nhà xin phép rồi.

Mạnh Thanh Thành theo sau Đường Dục, có chút đề tiện nói: “Sinh viên mới tới làm part-time sao?”

Bỗng nhiên Đường Dục quay lưng lại, nhìn chăm chăm Mạnh Thanh Thành.

Một lúc lâu sau anh cuộn văn kiện trong tay lại, đập mạnh vào Mạnh Thanh Thành một cái: “Biết rõ không báo!”

Nghe giọng điệu còn rất thoải mái, xem ra tâm tình không tệ.

Hai người sóng vai đi về phía thang máy, ở trong thang máy, ấn nút đi xuống, Đường Dục liếc mắt nhìn Mạnh Thanh Thành: “Sao cô ấy lại tới đây làm sinh viên part-time?”

Mạnh Thanh Thành bật cười: “Cô ấy kiếm sống!”

Đường Dục nhú mày: “Cậu không cho cô ấy phí sinh hoạt sao?”

“Ừm, tôi cho rằng loại chuyện này cậu tự làm thì tốt hơn!” Mạnh Thanh Thành nháy mắt một cái.

Đường Dục không nói nữa, chỉ chỉnh tây trang của mình.

Thang máy dừng lại, anh đi thẳng ra ngoài, Mạnh Thanh Thành cũng đi theo sau: “Cậu... Không sợ cô ấy tới công ty là có mục đích à?”

Đường Dục không có dừng bước: “Mặc kệ là có hay không, cô ấy đều không đạt được.”

Đối với anh phụ nữ chỉ là vật phẩm chế thuốc, anh có thể cho cô tiền, thậm chí còn cho cô một chút sủng ái, nhưng những cái khác, anh sẽ không cho...

Lúc này Đường Dục thật sự không ngờ tới có một ngày, anh sẽ đưa tất cả mọi thứ của mình cho Bùi Thất Thất, không để lại chút nào.

Khi Bùi Thất Thất đi ra ngoài, chân gàn như mềm nhũn, chống đỡ một lúc lâu mới miễn cưỡng chống đỡ cơ thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đồng phục không thuần khiết (4)

Chắc là... Anh không phát hiện ra cô đâu?

Bùi Thất Thất tiếp tục gửi văn kiện, mãi đến năm giờ chiều mới kết thúc. So với ngày hôm qua còn thảm hơn, chân run lẩy bẩy, cô đã thay quần áo của mình, đứng ở điểm chờ xe bus.

Đường Dục ngồi ở trong xe, nhìn Bùi Thất Thất.

Lúc này gọng kính què mùa buồn cười đã tháo ra, son môi cũng biến mất, nhưng tóc vẫn là đuôi ngựa, vô cùng tươi đẹp.

Người lái xe là Mạnh Thanh Thành, anh ta trêu chọc: “Có muốn gọi Bùi tiểu thư lên xe không?”

“Không cần, tạm thời không được nói chuyện này với bất cứ ai!” Đường Dục lạnh nhạt trả lời, sau đó cúi đầu xuống nhìn văn kiện...

Mạnh Thanh Thành hiểu được đại khái, ý là tạm thời cứ như vậy sao?

Đây xem như là ác thú hay tình thú?

Xe chậm rãi rời đi, Bùi Thất Thất vẫn đứng ở đó một mình.

Đợi một lúc lâu mà không có xe tới, vì thế cô lấy điện thoại ra, ấn một dãy số vừa quen thuộc lại xa lạ.

Là Chu Mỹ Lâm nghe máy, giọng điệu ôn nhu Bùi Thất Thất chưa từng nghe thấy: “Xin hỏi tìm ai?”

Bùi Thất Thất nghe thấy giọng nói này, cảm thấy có chút hoảng hốt, còn ánh mặt trời cũng vô cùng chói mắt, cô hít sâu một hơi: “Dì, là con!”

Giọng nói của Chu Mỹ Lâm lập tức lạnh xuống: “Thất Thất à, có việc sao? Cha cô vẫn ở trong bệnh viện!”

Bùi Thất Thất nháp môi dưới: “Con muốn quay về lấy vài thứ, có tiện không?”

Chu Mỹ Lâm định làm khó cô một chút, nhưng nhìn Bùi Hoan ở đối diện, bỗng nhiên nói: “Vài tiếng nữa hãy về, đi sẽ chuẩn bị bữa tối luôn!”

“Không cần đâu di!” Bùi Thất Thất không cảm thấy bà ta sẽ tốt bụng như thế: “Con lấy đồ xong sẽ đi luôn!”

Giọng nói của Chu Mỹ Lâm hơi chanh chua: “Di nói này, bây giờ con theo ông chủ lớn, con ở nhà cũng không muốn ăn rồi à.”

Bùi Thất Thất cảm thấy mào tai mình đều bị bà ta làm rách: “Di à, con nghĩ chuyện giữa chúng ta không cần phải nói rõ ràng như vậy...” Cô chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về mình mà thôi.

Chu Mỹ Lâm bị mất mặt, giọng nói lạnh lùng hơn: “Bây giờ cánh cửa con đã cứng cáp, không giữ được, đồ của con đi đều đóng gói xong rồi, tiện đây đi cũng nói một chút, phòng con cũng dọn rồi, một đứa cháu gái bà con xa của đi đến thành phố B học, không có chỗ ở.”

Bùi Thất Thất nói không thêm đề ý là giả... Hiện giờ cô thật sự không có nhà rồi.

Không nói gì thêm, cô chỉ yên lặng tắt điện thoại, lên xe bus.

Một tiếng sau cô quay về ngôi nhà kia, bởi vì không có Bùi Minh Hòa mà có vẻ vô cùng lạnh lẽo.

Vừa vào cửa, chỉ thấy trong phòng khách đặt một rương hành lý hơi cũ, còn có một cái túi du lịch.

Chu Mỹ Lâm ngồi trên ghế sofa, hai tay để trước ngực, biểu cảm vô cùng lạnh lùng: “Bùi Thất Thất, tất cả đồ đều ở đây rồi, con muốn kiểm tra một chút không?”

Bùi Thất Thất chậm rãi đi tới cầm lấy túi du lịch đặt lên rương hành lý, sau đó nhìn thẳng về phía Chu Mỹ Lâm, ánh mắt lạnh như băng: “Di à, di cảm thấy sẽ kiểm rõ được sao?”

Chu Mỹ Lâm cứng lại, đang muốn mở miệng răn dạy, nha đầu chết tiệt này, cho rằng mình bay ra ngoài là được gì sao?

Nhưng bà ta chưa kịp nói gì, Bùi Hoan đứng trên bậc thang lạnh lùng nở nụ cười: “Bùi Thất Thất, nhiều năm như vậy, mẹ tôi nuôi chị lớn, ăn uống, chuyện gì cũng vì Bùi gia, hiện giờ nói những lời này, chị không thấy là ăn cây táo, rào cây sung sao?”

Bùi Thất Thất ngửa đầu lên nhìn, nhưng lập tức hô hấp của cô gần như dừng lại.

Người đứng bên cạnh Bùi Hoan là Lâm Cẩm Vinh.

Chắc là nhận thấy được ánh mắt cô, ánh mắt Bùi Hoan lại càng mang theo ác ý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đồng phục không thuần khiết (5)

Giọng nói của Bùi Hoan đột nhiên ôn nhu hơn: “Thất Thất à, tôi và mẹ đều không hy vọng chị chuyển đi, chị lại cố chấp chuyển ra ngoài ở với đàn ông. Nếu có một ngày chị bị bỏ rơi, nhất định phải quay về!”

Có lẽ đây là lời nguyên rủa ác độc nhất rồi.

Bùi Thất Thất đã sớm quen hai mẹ con nhà này thỉnh thoảng lên con điên, duy nhất không quen là Lâm Cẩm Vinh ở đây.

Đối với cô mà nói, là chuyện không thể chịu nổi.

Lúc này cô hiểu rõ dụng ý của Chu Mỹ Lâm và Bùi Hoan, thêm nữa cô đã suy nghĩ cẩn thận vì sao Chu Mỹ Lâm thừa dịp cha nằm viện tống cô cho Chung tiên sinh, tất cả là vì Bùi Hoan và Lâm Cẩm Vinh.

Bùi Thất Thất nở nụ cười, mắt nhìn thẳng vào Bùi Hoan: “Hoan Hoan, em cũng vậy!”

Bùi Hoan tức đến mức nghiến răng, nhưng e ngại Cẩm Vinh vẫn còn ở bên cạnh nên không dám làm gì quá mức.

Nếu là bình thường, cô ta đã sớm lao lên xé miệng Bùi Thất Thất rồi.

Bùi Thất Thất nói cô ta gọi già bộ, nhưng Bùi Hoan thấy Bùi Thất Thất mới đúng là người gọi già bộ nhất, ở mặt ngoài thì già bằng thanh ngọc khiết, không phải bây giờ lên giường với đàn ông có tiền rồi sao?

Cô ta muốn châm chọc, cổ tay bị Lâm Cẩm Vinh nắm chặt: “Bùi Hoan, đủ rồi!”

Bùi Hoan nghiêng đầu nhìn anh ta, nhưng ánh mắt Lâm Cẩm Vinh lại nhìn về phía Bùi Thất Thất.

“Cẩm Vinh!” Bùi Hoan làm nũng.

Lâm Cẩm Vinh buông cô ta ra, không có động tĩnh gì, giọng nói trong veo mà lạnh lùng: “Nếu không còn chuyện gì, tôi đi về trước đây!”

Bùi Hoan giậm chân, nhưng không ngăn được anh ta.

Khi Lâm Cẩm Vinh đi ra ngoài, cũng chỉ hơi gật đầu với Chu Mỹ Lâm, còn Bùi Thất Thất, anh ta không nhìn nữa.

Chu Mỹ Lâm không hài lòng, cảm thấy Lâm Cẩm Vinh không đủ tôn trọng bà ta, nhưng nghĩ đến gia thế của anh ta, cũng nhịn xuống.

Đợi anh ta rời đi, Bùi Hoan quay trở về bộ mặt đáng ghét, liếc Bùi Thất Thất: “Khó chịu phải không? Bùi Thất Thất tôi nói cho chị biết, Cẩm Vinh đã lên giường với tôi rồi, chị không cướp được đâu.”

Bùi Thất Thất cảm thấy hành lý của mình kéo ra ngoài, lạnh nhạt nói: “Không ai cướp với em.”

Bùi Hoan gần như thét chói tai: “Chị đứng lại!”

Bùi Thất Thất quay đầu nhìn Bùi Hoan: “Bùi Hoan, nếu em không thu lại tính tình của mình, thứ em đạt được, sớm muộn gì cũng mất đi!”

Cô nói xong không quay đầu lại rồi đi.

Bùi Hoan thở hổn hển ngồi bên cạnh mẹ mình, bộ dạng con giận còn sót lại vẫn chưa tiêu tan: “Mẹ, con... Có chút lo lắng, suy cho cùng... Là con hạ được Cẩm Vinh, anh ấy nguyện ý chịu trách nhiệm, nhưng trong lòng anh ấy vẫn thích con tiện nhân Bùi Thất Thất kia!”

Chu Mỹ Lâm ngồi ở đằng kia, giọng điệu lạnh nhạt: “Con sợ cái gì, Cẩm Vinh lại không biết! Hơn nữa Bùi Thất Thất đã bị người đàn ông khác phá thân, người đàn ông kia và Cẩm Vinh còn có quan hệ thân thích, con cảm thấy bọn họ còn có khả năng sao?”

Bùi Hoan cười, đúng vậy, sau này cô ta trở thành thiếu phu nhân Lâm gia, mà Bùi Thất Thất cũng chỉ là tình nhân của Đường Dục, thân phận kém xa!

Chu Mỹ Lâm nói những lời thăm thía: “Sau này con gả đến nhà giàu, đừng suốt ngày hô to gọi nhỏ, tránh để Cẩm Vinh lại nói nhà chúng ta không có giáo dưỡng!”

Bùi Hoan ngoài miệng thì đáp lời, nhưng trong lòng lại nghĩ, thực ra không phải mẹ cũng như vậy sao?

Chu Mỹ Lâm lại nhìn bên ngoài, cười mỉa: “Tiện nhân Bùi Thất Thất kia không lật trời được đâu!”

Không nói huyết thệ Đường gia còn đó, cho dù cha Đường Dục... Cũng không chấp nhận được Bùi Thất Thất gả đến Đường gia, sẽ trở thành trò cười trong giới thượng lưu mất.

Nhưng bà ta không nói những chuyện này với Bùi Hoan, Bùi Hoan trẻ tuổi thiếu nhẫn, bà ta sợ Bùi Hoan sẽ chịu thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bùi Thất Thất, anh thích em (1)

Lúc Bùi Thất Thất đi ra ngoài, sắc trời có chút tối, từ chỗ này đến trạm xe buýt chắc còn phải đi bộ mười phút nữa.

Cô từ từ đem theo hành lý đi về phía trước, bước đi trong vô hồn.

Trên chân đã phù ra bóng nước, rất đau, nhưng cô không quan tâm.

Bởi vì trong lòng cô đau hơn nhiều.

Một con đường dài, hai bên đều trồng cây gòn, mùa hè về đêm hai bên đường cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng bước chân của cô.

Rất nhanh, sự yên tĩnh này bị đánh tan, một chiếc xe đua từ từ chạy tới, cuối cùng dừng lại trước mặt Bùi Thất Thất, cản đường cô.

Bùi Thất Thất ngừng bước, kính xe hạ xuống, là Lâm Cẩm Vinh.

Anh im lặng nhìn cô, trên mặt biểu tình cực kỳ phức tạp.

"Lên xe!"

Bùi Thất Thất lui về sau một bước, lắc đầu: "Không cần!"

Trong nháy mắt, cảm giác rất chân thật, không thể là giả được, nhưng cô biết rõ, cô và anh, từ lúc cô bắt đầu bước vào nhà của Đường Dục, thì đã không thể nào rồi.

Đối với việc thích anh, có thể là giấc mộng thiếu nữ cuối cùng của cô, tình mộng rồi, thì cái gì cũng không còn nữa.

Còn may, bọn họ không có ai lên tiếng nói chia tay.

Lâm Cẩm Vinh mở cửa xe bước xuống, đi tới trước mặt cô.

Bùi Thất Thất kéo hành lý muốn đi, bàn tay kéo hành lý đã bị anh nắm chặt rồi.

Tiếp theo, giọng nói của anh vang lên: "Thất Thất, xin lỗi!"

Nếu như nói, Bùi Thất Thất là kiên cường, ở nhà họ Bùi đối mặt với Chu Mỹ Lâm cùng Bùi Hoan hai người này, sớm đã vạn độc bất xâm, sớm đã luyện thành thân thể mình đồng da sắt, nhưng lúc này, chỉ một tiếng xin lỗi của Lâm Cẩm Vinh, lòng cô vẫn kích động đến mức muốn mềm đi.

Tay cô vung lên, tránh khỏi anh, hơi ngẩng đầu, không chế bản thân không được chảy nước mắt.

Cô từng thích Lâm Cẩm Vinh, có lẽ bây giờ vẫn còn thích.

Thích, là từ so với yêu càng khó nói hơn.

Yêu là một loại tình cảm bó buộc một cách triệt triệt để, còn thích, thì không có.

Nên sẽ càng đẹp, cũng làm cho người ta càng đau thương.

Lúc cô lại một lần nữa đối diện với gương mặt thiếu niên thanh tú như được những tia nắng chiếu rọi của anh, cô đã phục hồi được bình tĩnh, thậm chí trên mặt lộ ra ý cười như không hề có chuyện gì: "Lâm Cẩm Vinh, có gì mà phải xin lỗi chứ? Sau này anh chính là em rể của tôi, còn nữa, tôi bây giờ sống rất tốt!"

Cô nhìn anh, mặt đang cười, thế nhưng trong mắt của cô một chút ý cười cũng không có: "Anh xem tôi như bộ đồ này, trước đây tôi không biết là hiệu gì.... Rất mắc đó!"

"Lâm Cẩm Vinh, Bùi Hoan không có nói dối, tôi đã dọn ra ngoài ở cùng người đàn ông khác rồi, anh ta đối với tôi rất tốt, có thể cho tôi tất cả." Bùi Thất Thất nhìn thẳng vào anh, không hề né tránh.

Con mắt của Lâm Cẩm Vinh đột nhiên co rút một hồi, bàn tay của anh đặt lên vai cô: "Bùi Thất Thất, đừng nói chuyện này nữa!"

Cô tưởng, anh sẽ tin sao?

Coi như. Là thật, anh cũng có thể cho cô những thứ này!

Nội tâm Lâm Cẩm Vinh có chút đau buồn.

Bùi Thất Thất nhẹ nhàng tránh thoát anh: "Lâm Cẩm Vinh, sau này đừng như vậy nữa!"

Cô bước về phía trước tiếp tục đi, anh đứng sau lưng cô, bỗng nhiên có tiếng gọi lớn hướng về phía cô: "Bùi Thất Thất, anh thích em!"

Cơ thể Bùi Thất Thất cứng đờ, cô không trả lời, lại cũng không dừng bước chân.

Sự yêu thích của anh, cô đã không hưởng nổi, Bùi Thất Thất của hiện tại, không còn là Bùi Thất Thất của trước đây rồi.

Nếu như lặp lại một lần nữa, Lâm Cẩm Vinh cho dù không ở cùng Bùi Hoan, cô nghĩ, cô sẽ vẫn đi vào căn phòng của Đường Dục. Cô sinh ra, sớm đã không còn do cô tự lựa chọn nữa rồi.

Chỉ là, nước mắt cô rơi, cô cho phép bản thân lại phóng túng thêm một lần, vì sự yêu thích của chính mình.....mà rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bùi Thất Thất, anh thích em (2)

Lâm Cẩm Vinh vẫn nhìn cô, anh biết rõ nói những chuyện này không có tác dụng gì, vì anh phải cưới Bùi Hoan!

Bùi Thất Thất rơi nước mắt, cô đứng trong gió, trên đường, xe cộ qua lại.

Cuối cùng, cô cũng đón được một chiếc taxi, tài xế giúp cô mang hành lý lên xe, bắt gặp ánh mắt tò mò nhìn cô.

Một cô gái đẹp như vậy, đúng là hiếm thấy!

Bùi Thất Thất ngồi phía sau, vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

Tài xế quan sát cô một lúc lâu, nhẹ nhàng thở dài hỏi: "Tiểu cô nương, thất tình rồi hả?"

"Không phải!" Bùi Thất Thất có chút không dễ chịu, dùng khăn giấy lau mặt một hồi.

Tài xế cười cười: "Vậy là có chuyện không vui?"

"Không có!" Bùi Thất Thất thanh âm có chút cứng nhắc.

Tài xế cười càng vui vẻ: "Vậy nếu không có chuyện không vui, thì có thể nói cho tôi biết phải đi đâu không?"

Bùi Thất Thất lúc này mới hoàn hồn, hình như cô còn chưa nói địa chỉ, liền nói: "Hạ Thành!"

"Hạ Thành là khu nhà ở cao cấp, người bình thường có tiền cũng mua không được!" Tài xế dao động một hồi.

Bùi Thất Thất không có lên tiếng.

Xe dừng lại, tiền xe là bảy mươi đồng, Bùi Thất Thất đưa tờ tiền một trăm đồng, tài xế đưa lại cho cô năm mươi đồng "coi như là tiền bo tán gẫu!"

Ôi, cô gái đẹp xinh đẹp mỹ miều như vậy, nếu như không đưa tiền, cũng đáng giá!

Bùi Thất Thất nhỏ giọng nói cảm ơn rồi xuống xe, tài xế giúp cô lấy hành lý xuống, nhìn theo bóng lưng cô vào thang máy, lắc lắc đầu.

Trưởng thành như vậy, kỳ thật có lúc, cũng không phải chuyện gì tốt.

Lúc về mất Bùi Thất Thất vẫn còn đỏ, cô lên xoa nhẹ dưới con mắt.

Lúc mở cửa, cô ngẩn người, bởi vì Đường Dục cũng ở đây!

Hôm nay là thứ ba, ngày hôm qua anh cũng đến rồi.

Chẳng lẽ là muốn từ thứ hai đến chủ nhật đều đến đây hả?

Cô từ từ đóng cửa, tiếng động làm cho Đường Dục đang xử lý công việc phải ngẩng đầu lên, nhìn trên tay cô có hành lý, lạnh nhạt hỏi: "Đi lấy đồ?"

Bùi Thất Thất ừ một tiếng, đem hành lý kéo tới, sau đó chần chừ hỏi anh: "Tôi có thể để đồ ở đây không?"

Ngón tay Đường Dục rời khỏi bàn phím, sau đó rất nghiêm chỉnh nhìn cô, thấy mắt cô còn đỏ.

Một lúc lâu, anh mới lạnh nhạt nói: "Đương nhiên có thể!"

Anh ngập ngừng: "Ồ đây em muốn thay đổi như thế nào cũng được!"

Bùi Thất Thất thẳng thốt một chút.

Cô đem theo hành lý đi vào phòng quần áo, lấy quần áo của mình ra treo lên, bất giác nhìn thấy quần áo anh chuẩn bị cho cô ngày hôm nay.

Đều là quần áo phụ nữ, hình như anh thích màu hồng nhạt và màu trắng.

Nhưng mà áo nhỏ và quần nhỏ là sao thế này, đều rất... gọi cảm.

Cô nhìn một lúc, thu dọn đồ đạc xong.

Cuối cùng, cô cầm lấy một chiếc hộp âm nhạc nhỏ nhỏ, làm bằng thủy tinh, là sinh nhật cô mười tuổi năm ấy, Bùi Minh Hòa tặng.

Cô còn nhớ kỹ ngày ấy, ba bế cô hát mừng sinh nhật, đó là món quà quý giá duy nhất trong cuộc đời cô.

Chỉ có một ngày đó, Chu Mỹ Lâm và Bùi Hoan không có ở nhà. Ngày ấy, cô cảm giác mình tựa như là công chúa nhỏ.

Có thể không cần nhìn sắc mặt người khác, có thể muốn cười thì cười.

Tất cả sự vui vẻ của cô, đều là Bùi Minh Hòa cho cô.

Đường Dục đứng ở cửa phòng quần áo, nhìn Bùi Thất Thất ngồi xổm ở chỗ đó nhìn chăm chú vật gì đó ở trên tay.

Anh nhận ra, đó là chế phẩm từ thủy tinh của thương hiệu nào đó, trong phòng của Đường Tâm, có cả một bộ sưu tập lớn.

Nhưng trước mặt anh cô gái ngốc này, lại coi nó như món đồ bảo bối.

"Là ai tặng?" Lời anh nói ra chính anh cũng không nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Bùi Thất Thất, anh thích em (3)

Bùi Thất Thất kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn anh. Một hồi mới từ từ nói: "Ba em tặng."

Trên mặt của Đường Dục vẻ mặt có chút thả lỏng: "Vậy em và ông ấy tình cảm nhất định rất tốt rồi!"

Bùi Thất Thất không có trả lời, cô không muốn cùng anh nói về chuyện này.

Đường Dục làm sao có thể không nhìn ra chứ!

Cười nhạt hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Anh không hỏi thì cô hoàn toàn không có cảm giác đói, vừa nhắc tới thôi bụng đã cồn cào rồi.

Cô gật đầu. Kỳ thật cũng sợ là anh lại hỏi những chuyện khác.

Đường Dục bỏ đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: "Hôm nay người giúp việc không tới, em có biết nấu cơm không?"

Bùi Thất Thất ngẩn người: "Biết!"

Đường Dục suy nghĩ một hồi, xoay người nhìn cô: "Biết nấu mì gà không?"

Bùi Thất Thất gật đầu.

"Vậy thì nấu mì gà đi!" Anh tự ra quyết định.

Bùi Thất Thất còn cho rằng, anh đã ăn cao lương mỹ vị xong rồi mới tới đây...

Mặc dù cô đã rất mệt, nhưng cô vẫn lập tức đi nấu.

Cô nghĩ, hầu hạ bao tử của anh, so với việc hầu hạ thân thể anh nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lúc dùng nồi áp suất hầm gà, cô thậm chí là nghĩ, có thể là kỹ năng nấu nướng của cô sẽ hấp dẫn anh hơn là thân thể cô, sau này cô sẽ ngày ngày làm cơm cho anh ăn...

Nhưng sự thật luôn đặc biệt tàn khốc, khi cô đang tập trung làm canh thì, một đôi bàn tay lớn ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ của cô, hơi thở nóng phả ở phía sau cái cổ non mềm của cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn hấp dẫn: "Còn phải chờ bao lâu, anh có chút đói!"

Anh giơ tay lên để cô xem đồng hồ. Tám giờ rồi!

Sau đó anh trừng phạt cô bằng cách cắn một hồi lên chiếc cổ nhỏ.

"Sau này không được về trễ như vậy!"

Bùi Thất Thất bị anh cắn đến có chút thất thần, trong cũng đang nghĩ, có phải là nên nói rõ với anh vấn đề từ thứ hai đến chủ nhật hay không...

Có điều bây giờ rõ ràng không phải là thời cơ tốt để nói.

Cũng may anh chỉ là oán trách một hồi liền rời đi, tâm trạng cô mới dám thả lỏng.

Đường Dục đi trở về phòng khách, cũng không có tâm sự xử lý công việc, thu dọn xong rồi lấy cuốn tạp chí ra xem....

Từ hướng của Bùi Thất Thất có thể nhìn thấy dáng anh lười biếng ngồi ở đó, gác chéo chân, nhàn nhã vô ưu.

Cô thấy nửa khuôn mặt anh, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc đến kì lạ, nhưng không nhớ nổi là từng gặp ở đâu.

Canh gà hầm xong, cô nêm thử, sau đó múc ra bát, múc cả thịt gà ra, sau khi đã ngâm thịt gà trong nước lạnh một lúc, xé thịt gà thành sợi xong, rửa thêm ít rau và nấm hương.

Mười phút sau, hai bát mì đặc biệt thơm lừng được bung lên bàn ăn, cũng nhờ Chu Mỹ Lâm đổi cô hà khắc mà kỹ năng nấu nướng của cô cũng không tệ.

Đường Dục ngửi thấy mùi thơm, anh thả cuốn tạp chí trong tay ra đi về phía bàn ăn ngồi xuống.

"Anh nêm thử xem!" Bùi Thất Thất ngồi ở bên cạnh anh, nhỏ giọng thỏ thẻ, vẻ mặt cũng có chút hồi hộp.

Đường Dục nở nụ cười: "Ngửi thấy mùi vị cũng không tệ."

Rốt cuộc thì hàng trưng bày cũng có đồ tốt, anh ăn một miếng, mùi vị vô cùng chính thống, ngon ngoài ý muốn.

Đường Dục rất nhanh đã ăn xong một bát, bỏ đũa xuống, nhìn nhìn cô.

Bùi Thất Thất ăn rất chậm, trong chén còn hơn một nửa.

Cảm giác được ánh mắt của anh, Bùi Thất Thất giương mắt nhìn một chút, chần chờ hỏi: "Anh còn muốn ăn nữa không?"

Đường Dục không lên tiếng, thế nhưng bình thường đàn ông kiêu ngạo đều không lên tiếng, chính là đồng ý.

"Vậy em đi nấu thêm bát nữa." nói rồi, Bùi Thất Thất đã đứng lên.

Một cái tay thon dài đẹp để đặt trên mu bàn tay của cô, tiếp theo là giọng nói thanh nhã: "Không cần."

Đường Dục ngừng lại, ánh mắt rơi vào trong bát của cô: "Ăn nổi không?"

Bùi Thất Thất cả người đều có chút hoá đá, từ từ lắc lắc đầu. Anh là muốn ăn đồ thừa lại của cô sao?

Đường Dục ngón tay dịch chuyển, cả người tựa lưng vào ghế ngồi, lạnh nhạt nói: "Vậy chia một nửa của em cho anh!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cưng Tôi Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bùi Thất Thất, anh thích em (4)

Tình thế như vậy giống như nói: hạng mục này đáng giá vài trăm triệu.

Bùi Thất Thất thừa nhận, mình là có chút bị tình thế này làm cho choáng...

nhip tim cô đập loạn một hồi, sau đó cẩn thận lại do dự lấy tất cả "tinh hoa" trong tô của mình đưa cho anh.

Đường Dục một bên bị vẻ mặt của cô làm vừa lòng... Ở trong lòng của cô, anh chắc là loại nhìn cũng không tệ, mặt khác, nhìn thấy cử động của cô, anh nhăn hàng lông mày, vẫn là ngồi ở đó: "Đổi một tô khác."

Bùi Thất Thất a một tiếng, anh đã lấy cái tô vốn dĩ của cô lúc này, lại đẩy tô mì của chính mình để trước mặt cô.

Nhìn đáng vẻ anh ăn, Bùi Thất Thất có chút ngây ngốc, như vậy anh không chê bản sao?

Có điều ngẫm lại đêm đó anh còn muốn hôn chỗ đó của cô, cô liền cảm thấy đây căn bản cũng không phải là vấn đề.

Đường Dục ăn vài đĩa, nhìn Bùi Thất Thất không nhúc nhích, lông mày tuấn tú hơi nhíu: "Không phải loại này cần có chút dinh dưỡng sao?"

Bùi Thất Thất có chút hoá đá, nhìn lại trong tô đầy thịt gà và nấm hương, trong đầu hiện lên cảnh tượng --

Một con thỏ trắng nhỏ được một con sói xám lớn liều mạng nuôi cho mập, cuối cùng... một phát ăn sạch.

"Ăn nhanh đi!" Giọng nói của anh trầm xuống vài phần, tựa hồ là không hài lòng với sự thất thần của cô.

Bùi Thất Thất không dám suy nghĩ lung tung tiếp, cái miệng nhỏ liền tiếp tục ăn mì, Đường Dục nhìn một hồi, không có nói thêm gì nữa, cũng tự mình ăn hết mì trong tô.

Tô chén dĩ nhiên là do cô rửa, rửa xong nhìn thấy anh đang ngồi ở ghế sofa xử lý công việc, Bùi Thất Thất có chút mĩa mai, anh tựa hồ là rất bận.

Cũng may anh bận bịu... trong lòng cô thầm nghĩ.

Nhưng dù là bận rộn thế nào đi nữa, Đường tiên sinh cũng có thời gian đi chọc ghẹo thú cưng mới của anh.

Anh là một người đàn ông không mắc cỡ, nếu như anh không biết xấu hổ, cô biết cách đối đãi với thú cưng như thế nào, sẽ làm cho anh thích thú, sẽ làm cho anh không chờ được mà tới thương thức cô!!!

Có thể như thế này, như thế kia, lại như thế nọ... lật tới lật lui mà vui đập.

Thế nhưng bây giờ chỉ có thể tưởng tượng, cô đang tới tháng, vẫn là không nên dọa chính mình.

Đường Dục cảm giác được cô đi tới đi lui, có lúc thì cầm đồ ngủ đi tắm, có lúc thì cầm máy sấy tóc đi vào.

Suy nghĩ của anh từ từ không tập trung được, công việc trong tay không còn hấp dẫn được anh, cuối cùng anh đứng lên, đi vào phòng.

Bùi Thất Thất ngồi ở trên giường, một tay luồn vào mái tóc dài, còn có vài giọt nước, buông xuống trên vai.

Một tay cầm máy sấy, tập trung sấy tóc, lúc anh mở cửa, cô giật mình nhìn anh.

Chân không yên động đập. Ánh mắt Đường Dục dừng lại trên đùi trắng nõn của cô, bởi vì áo ngủ, váy ngủ cuộn lên trên, cho nên rất mê hoặc.

Cảm giác được ánh mắt của anh, Bùi Thất Thất tay chân loạn xạ chỉnh lại áo ngủ, váy ngủ, tầm mắt cô dời đi, chân bước xuống dưới giường, lúc chân tiếp đất, chân mày cô nhíu lại, chân có chút đau.

Đường Dục đi tới đứng trước mặt cô, Bùi Thất Thất vô cùng bất an, chỉ lo anh sẽ làm cái gì.

"Ngồi lên!" Giọng nói của anh có chút khàn khàn, cũng mang theo một loại nhiệt độ bí hiểm.

Nếu như Bùi Thất Thất đối với chuyện nam nữ yêu đương hiểu biết nhiều một chút, sẽ hiểu được, đó là điềm báo trước cho sự động tình của đàn ông.

Cô có chút sợ, thế nhưng không dám phản kháng anh, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Đường Dục ngồi bên cạnh cô, đưa tay nắm chặt đôi chân nhỏ của cô đặt lên trên đầu gối của mình....

"Có bóng nước!" Anh nhìn cái bóng nước hình dạng trong suốt bự như hột đậu nành kia lạnh nhạt nói.

Bùi Thất Thất a một tiếng, cảm giác được anh muốn chạm vào, không nhịn được liền hét lên: "Đừng mà."

Ánh mắt Đường Dục nhìn gương mặt nhỏ của cô, sau đó lại nhìn một chút vào bàn chân nhỏ của cô: "Bùi Thất Thất, em không còn là con nít nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bùi Thất Thất, anh thích em (5)

Cô là sợ đau, mà lúc này dáng vẻ của anh lại không giống như là muốn phát hỏa, thế là cô cũng lớn gan mà nói: "Người lớn thì cũng sợ đau mà!"

Anh nhìn cô, nhìn rất lâu, mới từ từ nói: "Lần trước, sao em không sợ đau? Hà?"

Bùi Thất Thất phải mất hết năm giây mới ý thức được anh đang nói cái gì, gương mặt nhỏ nhất thời liền hồng lên, từ hai má đến lỗ tai, lại tới cái cổ trở xuống, toàn thân đều là màu hồng hồng, gọi lên một loại cảm giác dễ thương lại gọi cảm.

Đường Dục trong lòng lay động, anh không phải không thấy qua phụ nữ đẹp, thế nhưng cái vật nhỏ nhỏ này, lại trẻ tuổi như vậy ngồi trên giường anh, nói với anh là đau.

Tim của anh vẫn không khỏi mềm mại một hồi, bỗng nhiên liền bé cô lên, Bùi Thất Thất sợ hãi dẩy một cái, lập tức ôm lấy cổ của anh, chỉ sợ rớt xuống đất.

Thế nhưng anh chỉ là để cô ngồi lên đùi của mình, sau đó trầm giọng nói: "Ngồi yên!"

Bùi Thất Thất cũng không dám động đậy, miễn cưỡng ngồi yên.

Kỳ thật cũng không có nghĩ tới, anh sẽ đồng ý giúp cô làm loại chuyện này.

Chân có tắm sạch đến đâu... cũng là chân!

Cô lén liếc mắt nhìn anh, mặt trần đầy cảm giác cảm dục, không tiếp xúc chắc chắn sẽ không biết anh hiện tại đã thành sói, nhưng là cô không biết đàn ông đều là như vậy. Dễ dàng bộc phát thú tính?

Đường Dục hơi vận eo, lại lần nữa nắm chặt cái chân nhỏ của cô, trắng trẻo non nớt, đặc biệt mềm mại.

Bùi Thất Thất cảm giác được cái bong bóng nước kia có chút đau, biết anh sắp nặn ra giúp cô. Cô sợ, cánh tay nhỏ của cô lại ôm chặt hơn, gương mặt nhỏ cũng chôn ở trong cổ anh.

Người được mùi hương nam tính của anh làm cô yên tâm không ít, nhưng tim lại có chút loạn nhịp.

Cô muốn tránh ra, trên chân lại đau, vội vàng lại ôm chặt hơn.

Đối với Đường Dục mà nói, là một đại nam nhân, cô lại ôm chặt anh như vậy, hầu như cả người cô điều dính lên anh.

Trong lòng anh có chút phiền não, tay anh dùng lực cũng mạnh hơn, Bùi Thất Thất đau đến kêu lên một tiếng, sau đó liền vô cùng phạm thượng cắn vào vai anh.

Cơ thể Đường Dục cứng đờ, động tác trên tay vẫn không có dừng lại, tiếp theo đâm thủng bong bóng ở chân cô.

Răng nhỏ của Bùi Thất Thất cũng không có bỏ qua cho anh.

Anh rút tay về, bàn tay lớn thuận theo đường cong mà nâng lên gương mặt nhỏ của cô, Bùi Thất Thất thở gấp, con mắt không dám nhìn anh.

Cô có thể cảm giác được ánh mắt anh nhìn cô có bao nhiêu sắc bén, cơ thể hơi run rẩy, yếu đuối nói không nên lời.

Rất lâu, cô ngước mắt lên, còn chưa có phản ứng kịp, môi nhỏ đã bị anh hôn lên.

Tóc cô tán loạn trên vai anh, tay nhỏ vẫn vuốt ve cổ của anh, Đường Dục hôn hết sức thuần thực, một tay giữ lấy đầu nhỏ của cô.

Thân thể cô run rẩy, không còn biết làm thế nào.

Cơ thể nhỏ ảm áp, kèm theo mùi sữa tắm thơm thơm.

Đường Dục cuối cùng rời khỏi cái miệng nhỏ của cô, Bùi Thất Thất vô lực ngã trên vai anh, miệng nhỏ thở ra hơi thở đều là thơm ngọt, ngón tay của anh nắm chặt mặt nhỏ của cô, cô có chút không được tự nhiên lại tránh đi.

Cái miệng nhỏ đẹp như cánh hoa hồng đang dụ dỗ người, ngón tay của Đường Dục nhẹ nhàng vỗ về, ánh mắt có chút sâu, Bùi Thất Thất không chịu nổi như vậy, cả thân thể cũng giống như cành liễu trong gió, vừa bẻ thời đã gãy.

Cuối cùng, anh sờ đã đủ, buông cô ra, cười nhẹ một hồi, sau đó bế cô qua một bên, tự mình đứng dậy đi ra ngoài, một lúc sau cầm một hòm thuốc gia đình đi vào.

Nói với Bùi Thất Thất một tiếng: "Tự mình làm đi!"

Cô lại sợ anh lại ôm cô vào trong người, Đường Dục cười nhạt, chỉ để đồ đó cho cô tự mình xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Cái nhìn khiếm nhã (1)

Bùi Thất Thất tìm băng gạc, cẩn thận quấn lại miệng vết thương.

Nếu như là trước đây, vết thương nhỏ như vậy cô sẽ không xử lý, có điều bây giờ anh là kim chủ của cô, anh có quyền yêu cầu cô phải duy trì bề ngoài hoàn mỹ.

Đường Dục sau một lúc lại đi ra ngoài, lúc anh quay trở lại, người đã nồng nặc mùi thuốc lá.

Bùi Thất Thất giương mắt nhìn anh, anh trực tiếp đi vào phòng thay quần áo, sau khi thay xong bộ đồ liền đi ra ngoài.

Bùi Thất Thất là có chút bất ngờ, ngờ ngác mà nhìn bóng lưng của anh.

Lúc Đường Dục đang đi ra, lại quay đầu nhìn cái chân được bọc lại như cái bánh chưng của cô.

Cái vật nhỏ kia đang ngồi đó, vô cùng yếu đuối, đáng vẻ cũng cực kỳ ngoan ngoãn.

"Ngủ sớm đi!" Giọng nói của anh có chút khàn khàn, sau đó không chờ cô lên tiếng liền rời đi.

Bùi Thất Thất ngồi yên không dám nhúc nhích, phải một lát sau cô mới nghe bên ngoài truyền tới âm thanh đóng cửa, là anh đã rời đi.

Cô lại nhìn chân mình một chút, chợt nhớ tới cái hôn kia của anh.

Lúc đó chắc là anh... muốn chứ?

Nghĩ đến ở đây, mặt cô nóng tới nỗi không thể nóng hơn, qua được một hồi có chút không chịu nổi, vẫn nhón chân đi tới phòng tắm rửa mặt.

Đối diện người trong gương, cô gần như không nhận ra chính mình.

Người trong gương, một khuôn mặt đỏ như gấc, trong con mắt còn đọng nước, còn có môi hồng, như là bị cắn qua, khép hờ, mê hoặc không nói nên lời.

Bùi Thất Thất hoảng hốt ý loạn, không dám nhìn nữa, dùng nước lạnh rửa mặt mình, phải một lát sau cuối cùng mới tỉnh táo lại.

Trong lòng của cô, sinh ra sự sợ sệt thâm trầm, bản thân cô cũng không biết loại sợ sệt này là vì cái gì.

Trở lại phòng, hơn nửa ngày không ngủ được, cô đi tới phòng thay quần áo, nhìn lại đồ vật của mình một lần, cuối cùng vuốt ve cái hộp âm nhạc thủy tinh kia rồi đi ngủ.

Nghe âm thanh tiếng nhạc lạnh lạnh, lòng của cô cũng từ từ bình yên.

Sáng sớm Đường Dục thức dậy, vốn định là sẽ không trở về lại đây, nhưng lúc xe ngang qua, anh giống như ma xui quỷ khiến lại đi vào, đi tắm rồi thay đồ, đã là sáu giờ rồi.

Trên giường Bùi Thất Thất vẫn còn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy, anh đứng bên giường nhìn.

Cái hộp nhạc kia mở, phát ra âm nhạc lạnh lạnh, anh nghe ra là một bài hát rất thiếu nữ.

Trí Ái Lê Ti.

Mà súng vật mới của anh, một cái tay nhỏ thò ra khỏi chặn, lộ ra một đoạn mềm mại, ôm lấy hộp âm nhạc nho nhỏ.

Quý giá đến vậy sao!?

Đường Dục cười cợt, lại nhăn lông mày, giờ tay nhìn xuống đồng hồ, anh bây giờ sáng có một cuộc họp hẹn với tổng giám đốc của Mĩ Cao, mà bây giờ anh lại đang ở đây nhìn dáng vẻ súng vật nhỏ ngủ như không biết chuyện gì.

Anh rất nhanh đi ra ngoài, ánh mắt có chút lạnh lạnh. Anh nhất định là điên rồi.

Sau đó Bùi Thất Thất tỉnh lại, đã gần tám giờ, cô lập tức nhảy lên, nhanh chóng đánh răng rửa mặt, xách túi đi ra ngoài thì nhìn thấy trên bàn ăn có bữa sáng, kiểu Trung Quốc!

Trong lòng của cô ấm áp, cầm một cái bánh bao, một bên đi một bên ăn, cũng may đến trường học không bị trễ.

Bởi vì mấy ngày nay thật rất mệt, vừa làm vừa học, lúc cô lên lớp thì đều ngủ gà ngủ gật, Trần Tâm Khiết chép bài giùm cô, nhỏ giọng nói: "Thất Thất, nếu như thật không chịu nổi, cũng không cần làm nữa, cậu kiểm thêm chút tiền, cái mặt nhỏ này ốm đi không ít rồi."

Bùi Thất Thất đưa tay sờ mặt mình một chút: "Thật à?"

Trần Tâm Khiết liếc cô khinh thường: "Nhìn tư thế đi của cậu ngày hôm nay đều không bình thường, nhất định là ngược đãi không chịu được rồi hả? Thất Thất, mình suy nghĩ rồi, cái công việc kia chính là ăn thịt người không nhả xương, chúng ta không làm nữa, để ngày mai mình giúp cậu kiếm một việc khác nhẹ nhàng hơn."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cái nhìn khiếm nhã (2)

Bùi Thất Thất lắc lắc đầu, cô không muốn luôn làm phiền Trần Tâm Khiết, hơn nữa cô còn chịu đựng được.

Trần Tâm Khiết thở dài: "Bùi Thất Thất, cậu thật sự đã lãng phí dung nhan của mình."

Bùi Thất Thất hiểu được ý tứ của cô bạn, không nói gì hết, chỉ cười cười, rồi tiếp tục nghe giảng.

Tiết học buổi chiều khoản hai giờ rưỡi là kết thúc, cô vội vã đi rửa tay thay một bộ quần áo khác rồi bắt xe đi Thánh Viễn.

Sau khi biết được thân phận của Đường Dục là tổng tài của Thánh Viễn, cô ở Hạ Thành trước khi ra khỏi cửa sẽ thay một bộ đồ, sau đó khi về lại Thánh Viễn lại thay thêm một bộ nữa.

Ở trên xe taxi cô chỉnh sửa lại tóc, lau đi son môi, đeo thêm mắt kính, tài xế xe nhìn cô lắc đầu: "Cô gái, cô vốn dĩ rất xinh đẹp, tạo hình như vậy là để tham gia tuyển chọn cái gì sao?"

"Đúng vậy!" Bùi Thất Thất cũng thuận theo lời anh tài xế, sau đó soi gương một chút, đúng là hóa yêu nghiệt rồi.

Tranh thủ đến Thánh Viễn vừa đúng ba giờ, cô lập tức thay một bộ đồ mới đến bộ phận nhân sự báo cáo, hôm nay chị Văn không có ở đây, là phó chủ nhiệm Tiểu Ninh quản lý hộ một chút.

Chủ quản Tiểu Ninh khoản ba mươi tuổi, vẫn chưa kết hôn, lúc chị Văn không ở đây, cô ấy thích được người khác gọi là chủ nhiệm, chứ ko phải gọi là phó chủ nhiệm.

Bùi Thất Thất đứng trước mặt cô, Tiểu Ninh nhìn vào màu son của cô, Bùi Thất Thất cũng vậy, chỉ cảm thấy màu son của chủ nhiệm so với cô có chút huyền bí.

"Thực tập sinh mới tới đúng không?" Quản Tiểu Ninh nhìn đồng phục của Bùi Thất Thất, cảm thấy cực kỳ ngại mắt.

Một sinh viên thực tập, có nhất thiết phải mặc đồng phục sao? Hơn nữa còn ăn mặc dụ hoặc như thế.

Có điều, mặt mũi trang điểm như vậy cũng hợp với ý của cô, nếu không, trên dưới Thánh Viễn điều tập trung lại bộ phận nhân sự. Chủ quản Tiểu Ninh đã từng thấy qua dáng vẻ của Bùi Thất Thất.

Bùi Thất Thất vừa nhìn, liền biết cô không phải người hiền lành, trong lòng hồi hộp một hồi, trên mặt vẫn cười nhạt trả lời: "Vâng."

Quản lý Tiểu Ninh vặn vẹo eo, giẫm lên giày cao gót đi ra ngoài.

Tiểu Lưu lập tức trượt cái ghế của mình qua, nhỏ giọng nói: "Yêu nghiệt này lại muốn tác quái, ngày nghỉ của chị Văn là ngày chúng ta bị dày dọ mà!"

Lúc này, tiếng giày cao gót lại vang lên, ánh mắt Tiểu Lưu cứng đờ, vội vàng trở về vị trí của mình.

Chủ quản Tiểu Ninh dẫn theo cô gái có dáng người hơi mập mạp, vẻ mặt nghiêm khắc nói: "Đây là người mới đến ngày hôm nay, cô ấy sẽ giao văn kiện thay cô."

Bùi Thất Thất im lặng đợi, mà ánh mắt Tiểu Lưu len lén quét qua bên này một hồi, quả nhiên, chủ quản Tiểu Ninh tiếp tục nói: "Ngày hôm nay thiếu nhân viên dọn vệ sinh, Bùi Thất Thất, cô phụ trách dọn vệ sinh đại sảnh lầu một. Không cần mặc đồng phục, tôi sẽ kêu người đem một bộ đồng phục khác đến đây!"

Đây là rõ ràng là làm khó dễ, Bùi Thất Thất làm sao không hiểu, cô không nói gì, chỉ gật đầu.

Bộ đồng phục trên người cô chuyển qua cho cô gái mập mạp lúc này, nhưng mà phải tốn khoảng mười phút sau mới có thể nhét hết từng cục từng cục mỡ thừa trên người vào bộ đồng phục đó.

Bùi Thất Thất và Tiểu Lưu cũng giúp đỡ, mệt đến mồ hôi đổ đầy trán!

Thế nhưng chưa được bao lâu, bộ đồ kia lại bị bung ra, sau đó cũng bung luôn đường chỉ, lại từng cục từng cục mỡ lại lộ ra ngoài.

Một đoạn cuối cùng, nhẹ nhàng lắc lắc. Tình cảnh này quá đẹp!

Tiểu Lưu lườm mắt khinh thường: "Chủ quản Tiểu Ninh đây là ý định vui đập người, thật là trên núi không có hổ, khi làm đại vương mà."

Bùi Thất Thất cười thành tiếng, Tiểu Lưu lo lắng thay cho cô: "Cô coi cô ở đó còn cười được à, đây này đều bị kéo đi lau nhà chung rồi kia!"

"Dù sao đều là làm thuê, không có sao hết!" Bùi Thất Thất cũng suy nghĩ thoáng.

Cô gái hơi mập một thân hình đầy thịt hơi rung lên, mặt đỏ nói: "Xin thứ lỗi, tôi giành mất phần việc của cô."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Số Một: Ông Xã Cung Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.